

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன் தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்—

வேளாளர் தெரு, 4
புரையாக்கம், சென்னை.

Vol 6.]

1933 வரு செப்டம்பர் மீ 14உ

[No. 36

பொருளடக்கம்.

1. தலைவங்கம் (Leader)	661	6. கவித்தொகை (பாலகவி, 25)	
2. அப்பர் (64 கலை-வியாசுரணம்-பாப்பியல்)		T. A. கணசபாபதி முதலியார்	670
E. N. தணிகாசல முதலியார், B.A.B.L. 668		7. காற்றழை (அக்கம் 4. களம் 1.)	
3. தமிழ்ப் பாடம்		Shakespeare's Tempest	671
அஷ்டபிரபந்தம்—திருவரங்கத்தூமலை	665	8. கம்பராமாயணம் (சடாயு வயிர்நீத்த படலம்)	
4. அமீல் (Henri Frederic Amiel)		T. N. கோசலம் B.A.B.L.	673
T. R. இராஜகோபால்	667	9. பொதிகை நிகண்டு (வ - வா - வி)	
5. நம்மாழ்வார் வைபவம் (5-ம் பத்த, 9-ம் தசகம்)		S. வையாபுரிப் பிள்ளை, B.A.B.L.	675
K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L. 668		10. வர்த்தமானம்	676

கலாநிலயம்

காட்சியே காணல்.

கூரண்பதெல்லாம் காட்சியயன்ற. தென்படும் பொருள்களின் நிறமும் உருவமும் இருக்குமாறு தெரிந்துகொள்ளும் பொறியுடையவர் தம்முடைய திரண்டு புண்ணுடையவரேயன்றி வேறல்லவென்று மீளும் பிழை திருவள்ளுவர். புண்ணென்று முகலப்பொருத கண்களைக் கண்ணாடியென்று கூறிக்கொள்ளலாம். எதிர்ப்பின்ற பொருள்களின் உருவமும் நிறமும் கண்ணாடியிலும் விழுகின்றன. எனின், கண்ணிறமும் கண்ணாடிக்கும் வேற்றுமை யில்லையே? தின்பதற்குத் தேவையெல்லாம் தேடியதைத் தின்பதிலும், இன்னவாறு தேடித் தின்பதென்ற மற்றவர்களை உறவுசெய்தும் பகைத்தும் கெடுப்பதிலும், தம் ஊழமும் கருத்தும் செலுத்திக் கழிக்கின்ற மக்கள்வரையில் கண்ணாடிக்கும் கண்ணாடிக்கும் ஒரு வேற்றுமையிலில்லை, இருக்கவேண்டுமென்ற அவசியம் அவர்களுக்குத் தேவையும்துமில்லை. ஏனெனில், இவ்வகைச் சனங்களுக்கு இவ்வுலகம் ஒரு காணப்பெறாத பொருளே யன்றி, இவ்வுலகமே ஒரு காட்சியாவதென்னும் தன்மை அவர்தம் இயற்கையில் இல்லை.

காட்சியேயு, காணப்படு பொருள் வேறு. ஒரு பொருளைக் காணும்பேற்று சிலர் அதனைக் காணாமாத்திரம் காண்கிறார்; மற்றொரு சிலர் அதனைக் காண்பதின்மீற காட்சிக்கொள்கின்றார். இப்பின்னவர்தாம் கலைஞர், முன்னவர் அவர் அல்லாதார். உண்மையில், இவ்வுலகம்களைக் கலைஞர் என்றும் கலைஞர் அல்லாதார் என்றும் இருபெரும் பிரிவுகளைகாப்பிரிக்

கலாம். கலைஞர்க்கு உளதாகாட்சி, ஏனையோர்க்கு அது இல்லை, காணப்படு பொருள்களே யிருக்கின்றன. தம்மால் காணப்பட்ட பொருளைப் பிறருக்குக் கற்றுத்தருபவர் கலைஞரல்லர், இவர் கைத்தொழிலாளர். இவர்களுடைய கைகளும் கண்களும் வயிற்றிலேயே வேருன்றி முனைத்திருப்பன. கலைஞர் தம் காட்சியின் அனுபவத்தை வெளிப்படுத்த முயலுகின்றவர். அவ்வகைக் காட்சியின் அனுபவம் பொறிகளின் வழியாக நமது உணர்வின் எட்டும்படி செய்வதற்குச் சிற்சிலவற்றைச் சிற்சில கலைஞர் முதற்கருவிகளாகக் கொள்கின்றனர். காட்சியின் அனுபவம் கலைஞர் அனைவர்க்கும் ஒன்றே. இவ்வனுபவத்தை வெளிப்படுத்தச் சிறப்பக்கலை கலைஞர் தேடிக்கொள்கின்றது; சித்திரத்திற்கு வேண்டிய வர்ணங்கள்; ஒலிகளை உபயோகப்படுத்திக்கொள்கின்றது சங்கீதம். சொற்களைச் சார்ந்து நிகழ்வது கவித்துவம்.

கலையின் கலைத் துதித்தகாட்சியனுபவத்தின் தன்மையாவதென்பதை ஒருவராலும் வகைசெய்து உரைக்க இயலாது. பற்பலர் பற்பல வகைகளில் இதனை ஆராய்ந்து உரைக்கின்றார்களாயினும் இறுதியில் அவைகளில் ஒன்றும் உண்மையிலில்லை. நம்மைச் சூழ்ந்து இருப்பவைகள் நம்மைத் தாக்குவதால் நமது உள்ளத்தில் உண்டாகும் எதிர்நிகழ்ச்சியே கவித்துவமாகின்றது என்பார் ஒரு சாரார். அதனை வெளிப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய மொழியியலும் இலக்கணப் பயிற்சியும் அடைவாறுயின் ஒருவன் கவி ஆகியிருக்கின்றான்

கருதுவார். இவ்வளவேயாபின், சிலப்பதிகாரத்தில் காணவிய பாடிய இளங்கோவடிசுருக்கும், இன்று சரமகவி சாழ்வுக்கவிசின் குயிர்க்கின்ற 'யித்தவரன்'களுக்கும் வேற்றுமையில்லாமற் போய்விடும். சூழ்த்திருக்கும் நிலையைப் பொருள்நியதன்று கவிதை. அது தன்னளவிலே தனிபாட்சியுடையது. சூழ்த்துநிற்கும் நிலைக்கும் பொருள்களும் ஒருவரது எங்கனம் அசைக்கின்றன என்பதன்று கலைபின் திறம். சூழ்த்திருக்கும் நிலைகளும் பொருள்களும் ஒருவனுக்கு என்ன வாகின்றன, அல்லது அவைகளை அவன் எங்கனம் ஆக்கிக்கொள்கின்றான் என்பதே கலைகளின் கேள்வியும் காரியமும் ஆகும். இவைகளைப்பற்றிய கருத்து கவனம் கற்பனை எண்ணம் எல்லாம் கலைபின் அம்சங்கள் ஆயினும், கலைப்பென்பது இவைகளைத்தொகுத்து அவைகளைக் கப்பாது மாவதென்றும்.

இத்தகைய செவ்வியார்த கலைநூற் தாம் கண்ட பொருள்களினின்றும் காட்சிக்கொள்கின்றனர் என்று முன்னர் கூறினோம். கண்டபொருளினினை இவர் மனமானது முழுமையாகத் தன்னுள்ளே தழுவிக்கொள்கின்றது. இதனெதிர், தன்னையும் அறிதப் பொருளினுள் செலுத்திவிடுகின்றது; செலுத்தி அதனுடன் ஒன்றாயிட்டு விடுகின்றது. அகப்பொருளின் 'காட்சி' என்னும் திறையின் கருத்திதவே. காண்கின்ற காதலர் இருவரும் கலைநூற்களும் ஆகின்றார். இராமனும் சீதைமும் மிதிலையில் கண்கலந்த தன்மையைக் கூறிவரும் கம்பர், "அண்ணலும் நோக்கினான் அவரும் நோக்கினான்" என்பதைத்தொழித்து அடித்தகவியில், "இருவரும் மாறிப்புக் கிதயம் எய்தினார்" என ஒதி, அதற்கடுத்த கவியில், "ஒருருகிய இரண்டு உடற்கு உயிரொன்று ஆயினார்" என்று சொப்பங்கால், கலைமலிந்த தன் காட்சியின் அனுபவத்தையே அக்காதலர்பார் சார்த்திப் பேசினார் என மிக்கவேணும்.

தரனென்றும் தன்னுல் காணப்படு பொருளென்றும் வேறு பிரித்துப் பார்ப்பதைப் பார்வை என்றும், கண்டதை முழுமையும் உட்கொண்டு, பின் அதனோடு தன்னைபுக கலந்துகொண்டு இறுதியில் காண்பவனும் காணப்படுவதும் ஒன்றாகத் தீர்க்கின்ற கலை நலத் தனுபவத்தைக் காட்சியென்றும் உரைக்கலாம். இத்தகைய காட்சி வாய்ந்த கலைநூற் தம் அனுபவத்தைத் தெரிவித்திருக்கின்ற சொற்களினின்றும் அவ்வனுபவத்தின் தன்மையை ஒருவரது உணக்க இயலும். ஆங்கிலக் கவிசுளில் சிறந்த ஒருவராய லூரின் கீட்ஸ் என்பவர், "சூருமிப்பொன்று என் சார்த்திற் கெதி யே வருமாபின், அதுமையம் வாழ்க்கையின் நானது போர் பங்குகொண்டு தனாபிலை கொடுத்திப் பொறுத்த கத் தலைப்படுகின்றேன்" என்று ஓரிடத்தில் எழுதுகின்றார். இதுவன்றோ காட்சி. கண்டருகியியோடு கலந்துவிடுகின்ற கவிதை. 'தான்' என்பதை இங்குக் கீட்ஸ் தனிப்பே ஒருமும் நிறுத்திவிட்டு, காட்சியின் மெய்மையில் முழுமையும் சிப்பட்டு, அதனோடு இரண்டறக் கலந்து, அதன் உயிரை உயிர்த்து அதன் உருவத்தை உவந்து நிற்கின்ற இணையின இன்பத்தின் மென்மையைக் கலைபின் நலத்தினால் எய்தினார். ஒன்றினைக் கண்டவுடன், லார்ட் டையன் என்பவர் உரைத்த வண்ணம், கலைநூற்களின் "இதயமும் அறிவும் ஆன்மாவும் ஒத்து அசைந்து அதன் அகத்துணை இசையோடு இணைந்து விடுகின்றது." ப்ளேக் என்பவர், "நா

ம் எதனைப் பார்த்துக்கின்றோமோ அதுவே ஆகி விடுகின்றோம்" என்று விளம்பினார். "புறத்தில் உள்ள பொருள்களுக்கு உண்மையில் என்னின்று புறமாய ஒரு இருக்கை இருக்கின்றதென்று என்னால் எண்ண இயல்வதில்லை. யான் கண்டவைகளெல்லாம் என்னினன்று வேறுகாமல் என் சூக்தம் இயற்கையின் இன்றியமையாதவைகளாகவே தோன்ற அவைகளுடன் நான் உறவு பாராட்டுகின்றேன்" என வொர்ட்ஸ் வொர்த்து என்பவர் எழுதுகின்றார்.

இவ்வளவு உணர்ந்த பின், பார்வைக்கும் காட்சிக்கும் உள்ள வேற்றுமையை வேறோர் வகையிற் கூறலாம். பொருளினின்றும் புறப்பட்டவொளி நம்முடைய கண்ணில் தாக்க அதனால் அதன் தோற்றத்தை நாம் தெரிந்துகொள்வது பார்வை. இத்தகு மாறாக, நம்மில்நிற்கு ஒரு ஒளி சென்று அப்பொருள்களைக் கதவிச் சூழ்த்து தோற்றமிகும்வண்ணம் காட்சியாகும். இத்த ஒளியினால் பூனைப் பெற்ற அப்பொருளானது, அதன்மீன், நம் ஆடம் விர்த்தையின் அரும்பெற்ற பேருகி, ராபாட்பிரீட்டில் என்பவர் இனிது காட்டிய வண்ணம், "கடவுளின் சித்தத்தின் பழுத்தற் லாராமல்" தன்னைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது. கடவுளின் சித்தத்தின் உருவங்களே பொருள்கள் அனைத்தும்; நாம் காண வந்தறிந்தும் அவர் கருத்தின் சித்தங்களே இவ்வுலக நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் என்றும் தோற்றம் கலைமலிந்த காட்சியின் முன் நடனம் புரிகின்றது. "மனிதன் பார்ப்பதையோ கலை நூள் கூறுகின்றான் என்று என்னுண்கின்றீர். கடவுள் காண்பதையையே அனுபவக் கண்டு நமக்குக் காட்டுகின்றான்" என்று ராபாட்பிரீட்டின் எப்பவர் பூரித்த உள்ளமோடு புகன்றிருக்கின்றார். சான்றோர் கருத்துக்களும் சிறுஷ்டியின் வித்துக்களும் கடவுளின் கால்களில் எவ்வண்ணம் இருந்து பெருகின்றன என்பது கலைநூற் தம் காட்சி. இரத்தக் காட்சி வாய்ந்தவர், நாம் முன்னோர் கட்டுவாரியல் காட்டியவண்ணம், புதுப்பிறவி யெடுத்தவர். அன்னவர்க்கு இவ்வுலகம் மறழியின் எடுத்துத் தன்னாக் காட்சியளிக்கின்றது. பழைய உலகத்தான் இது, ஆயினும் புதிப்பே. இரத்தப் புது உலகத்தில்,—

கூற்ற மில்லையோர் சூற்ற மிலைமையால் சீற்ற மில்லை தம்சிறைதேற் செய்க்கையால் ஆற்ற மல்ல மல்ல திலையையால் ஏற்ற மல்ல திரிபுதக மில்லையே.

இத்தகைய உலகம் இங்கு இப்பொழுதே இருக்கின்றது. அது நமக்கு புதுப்பிறவி எடுக்கவேண்டும் அவ்வளவே. அது புதுப்பிறவி எடுப்பதென்பதன்பொருள் நாம் புதுப்பிறவி எடுக்கவேண்டுமென்பதே. அப் புதுப்பிறவி என்பதும் பார்வையைக் காட்சியாக மாற்றுவதன்றி வேறன்று. இந்நலம் புயிவல்லது புனிதமாய கலைகளை. ஆதலன்றான், அமீல் உரைத்தபடி, சுதந்தர சமத்துவ சகோதரத்துவங்களென்னும் பார்வையில் புரள்கின்ற வெற்றுரைபார் ஆரவாரங்களை அகல் விட்டுவிட்டு, இக் கலாநிலயம் கலைபுனைவுகரைத்தக வகைகளில் தன்முயற்சியுத்தையும் செலுத்திவருகின்ற தன்பதை நம் நண்பர்கள் அறிந்திருப்பார்கள் என்றும், அம்முயற்சியில் தமது உதவியையும் அளிப்பார்கள் என்றும் நம்புகின்றோம்.

அ ப ப ர்

அப்பரும் அதுபத்தினுக்கு கலைகளும்— 80. வியாகரணம்

[622-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

XII அப்பரும் யாப்பியலும்

(1) அப்பர் திருமுறைகள்

இனி, அப்பர்தேவாரம் பண்டைக்காலத்தியசெய்யுளியலை எவ்வாறு தழுவிவிரிந்தென்பதும், சங்கத்தார் காலத்தில் வழங்காத விருத்தங்களை எவ்வாறு நமது இலக்கியத்தில் சமய ரூபங்கள் தழைத்தார்ப்பென்பதும், விருத்தங்களை இலக்கணங்கள் யாவை யென்பதும், அவற்றின் பண்களின் நோக்கு எவ்வாறு இருக்கலாமென்பதும், தற்காலத்தில்வழங்கும் அவ் விருத்தங்கள் எத்தனைவகை யென்பதும் அப்பர்தேவாரப்பதிகங்கள் வாயினாக ஆராய்வோம்.

அப்பர் தேவாரம் மூன்று திருமுறைகளாய் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் 2-ம் திருமுறை “திருக்குறள்தொகை” யென்றும் பண் அமைந்துள்ள கவி விருத்தங்களாம். திருக்குறள்தொகை யென்பது ஒரு பண்ணையென்றும் சங்ககை எழக்கூடும். அதை அலக்கிட்டு நோக்குமிடத்து, பண்டைத்தமிழ்ப் பண்களில் அது ஒன்றென்றே யெண்ணல் வேண்டும். விருத்தப் பாரியல் ஆசிரியர்

சிரியலை லைமவைய தீர்தமிழ் விருத்தம்
ஆரிய மறைந்த வயர்சந்த வயிதான
வாரியது மாத்திரையினு ளமைபு மென்ப
பாரிய லமைந்த பதுமத்திரு வணங்கே
சந்தவயுழப்பியல் 1.

என்று கூறுகின்றார்.

திருக்குறள்தொகைக் கவிவிருத்தங்களின் அமைப்பினை நோக்குமிடத்து அவை ஒருவகையான கட்டளை பெற்று விளங்குகின்றன. முதலகை நேரசையாயின் ஒவ்வொரு அடியில் பதினென்று உயிர்களும், நிரையசையாயின் பன்னிரண்டு உயிர்களும் அவ்வடிகள் அமைப்பெறும்.

மாசில் வீணையு மாலை மதிய மும்
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
விசு தென்றலும் வீங்கி வளையும
முசு வண்டறைப் பொய்கையும் போன்றதே
ஈசு நென்றதையினையு நீழலே.

என்றும் யாவரும் அறிந்த உதாரணத்தை நோக்குக. இங்கு முதலகை “மா” நேரசையாதலால், ஒவ்வொரு அடியிலும் உள்ள உயிர் பதினென்றும், மற்ற நிரையசை முதல்வரும்,

இளமை கைகீட்டகரது மூப்பினர்
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12
வளமை போய்ப்பினி யோடு வருதலால்
உளமெ லாமொளி யாய்மதி யாயினுள்
கிளமை யேகினை யாககினைப்பினுள்

இதுகாறும் எனது சகோதரர் பலர் யாப்பிலக்கணத்தை இப்பத்திரிகையில் பல கட்டுரைகளால் விளக்கியுள்ளார். ஆதலால் யாப்பிலக்கண வாய்பாடுகளான தேமா புனிமா முதலியனவும், சீர்வகைகளும் இப்பத்திரிகையை ஒழிவுறவேர் தெரிந்துகொள்ளாருடையர் என்னும் கம்பிக்கையை அடிப்படையாய் வைத்து இக்கட்டுரையை எழுதவாசின்றேன்.

என்பதில் நிரையசை முதல் ஆவதால் பன்னிரண்டு உயிர்கள் ஒவ்வொரு அடியிலும் மமைவது காண்க. எனவே அப்பர் பாடிய திருக்குறள்தொகை ஒருவகைச் சந்த விருத்த வகுப்பென்றே நாம் கொள்ளல்வேண்டும். எனினும், இவ்வகைச் சந்த உட்பிரிவுகளை நாம் இங்கு ஆராயவேண்டிய அவசியமில்லை.

அப்பர் மூன்றும் திருமுறையாகிய ஆறும் திருமுறை முற்றும் திருத்தாண்டக விருத்தங்களாகும். அவை பெருமபாலும்

“கார்பிரண்டு, மாவொன்று, தேமா வொன்று
கலந்தவடி பிரட்டமெதன் கிசுப்பம் காணே”

என விருத்தப்பவியல் கூறியுள்ள விதியைப் பெற்று விளங்கும்:—

மெய்த்தானத் தகம்படிபுனைவர் லின்று
வேண்டிற்றுக்குறைமுடித்து வினைக்குட்கடாம்
இத்தானத் திருத்திங்க னுய்வா நெண்ணும்
இதனையொழி யியம்பக்கேளேழை நெடுசே
மைத்தான நீள்சயனி பங்கன் வங்கம்
வருநிரைசீர் நஞ்சுண்ட கண்டன் மேய்
நெய்த்தான நன்னகரைன் நேத்தி லின்று
நினையுமா நினைந்தக்கா னுய்ய னாமே

—திருகேய்த்தானம் - திருத்தாண்டகம் 1.

ஆயினும், சில பதிகங்கள் இத்திருமுறையில் இவ்விதக்கு உட்படாதனவுள். அவற்றைப் பின்னர் விவரிப்பாம்.

அப்பர் முதல்திருமுறையோ (அதாவது நான்காம்சைவத் திருமுறை) இத்தகைப் ஒருவகையான பதிகங்களால் அமையப்பெற்றதன்று. இரத்தத் திருமுறையில் நூற்றம்பத்தைத்து பதிகங்கள் (Chapters) இருக்கின்றன. அவற்றுள் 121 முதல் 165 வரையில் உள்ள, 45 பதிகங்கள் திருவிருத்தங்களாம். அவையாவும் கட்டளைக்கவித்தறை. 86வது பதிகம் முதல் 120-வது பதிகம் வரையில் உள்ள பதிகங்கள் திருநேரிசையாம். இவை சந்தமின்றி நேராக சீசை கொடுப்பனவாகி அறுசீர்ச் சுழிநெடுகடி. ஆசிரிய வகையில் ஒன்றும், ஏனைய பதிகங்கள் பல்வகைப் பண்களிற்காணப்படும். அவற்றை ஆராய்ப்புருவதன் மூன்றர், நமது தமிழிலக்கியத்தில் எத்தனை வகை விருத்தங்கள் வழங்குகின்றனவென்பதும், சந்த விருத்தங்கள் எத்தனைவகை யென்பதும், அவற்றின் இலக்கணம் யாதென்பதும் ஆராய்வோம்.

(2) விருத்தங்களின் வகை

விருத்தங்கள் இருவகை. அவையாவன: சந்தமற்ற விருத்தங்கள் அல்லது சாதாரண விருத்தங்கள் ஒருவகையாம். சந்த விருத்தங்கள் மற்றொரு வகை. சந்த விருத்தங்கள் எனப்படுவன, இசைத்தமிழ் இலக்கணத்திற்கும், இயற்றமிழ் யாப்புக்கும், அடங்குவன. சந்தமற்ற விருத்தங்கள் இயற்றமிழ் யாப்புக்கு அடங்குவனவேயன்றி, அவையுடும் இசைத் தமிழ் விதிக்குக் கட்டுப்படுவனவல்ல. சில புலவர்கள், சந்த விருத்தங்கள் சந்தக்குழிப்புபெறாமென்றும், ஏனையிருத்

தங்கள் அது பெறுவென்றும் கூறுவர். இவ்விரகுதி களை வேறுபடுத்திக் காண, இதனையும் அறிஞரியாய்க் கொள்ளலாம். ஆயினும் சந்த விருத்தங்களின் இலக் கணத்தைக் காணும்போது அவற்றின் யாப்பும் இசையும் பொருந்தும் முறையைக் கூறுவோம். இப்போது சாதாரணமான தமிழ் விருத்தங்கள் நமது இலக்கியத்தில் வழங்கும் வகையை விருத்தப்பாடியல் ஆசிரியர் கூறிய முறையிற் காண்போம்:—

I. அறசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்

மனம்போனவாறு வரிசையாய் ஆறு சீர்க்களை அடிக் கினால் அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம் உண்டாகாது. தமிழில் (சந்தமற்ற) அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம் ஏழே வகையாகும். அவையாவன—

(i) விளச்சீர், மாச்சீர், தேமாச்சீர் ஆகிய இந்த மூன்று சீர்களுள் கூடிய பின்னால் ஒருகால் வருகின்ற விருத்தங்களாகும். இதற்கு உதாரணம் அப்பர் திரு நேரிசைப் பதிகங்கள். [விள என்று கூறிய இடத்து மாண்காய்ச் சீர் வருதல் மரபு]

வேதியா வேத தேதா

விண்ணவ ரண்ணு வென்றென் றேதியே மலர்கள் தூவி

யொருங்கினிற் கழல்வர்கள் காணப்

பாடியோர் பெண்ணை வைத்தாய்

படர்ச்சடை மதியம் சூய்ம்

ஆதியே ஆல வாயி

வப்பனே யுள்ளசெ யாயே

திருவாலவாய்த் திருநேரிசை 1.

(ii) “இருமா காய்ச்சீர் அரையடிக்காய் இவையே மற்றையரையடிக்கும்” ஆகி நிற்பன. இதற்கு உதாரணம் அப்பர் பாவநாசத் திருப்பதிகம்; பொதுபண்பழம்பஞ்சரம்; திருவாசகத்தில், குழைத்தப்பத்து முதலியன,

பற்றற் றாச்சீர் பழம்பதிரையப்

பாசூர் லிவாய் பவனத்தைச்

நிற்பம் பலத்தெற் திகழ்கணியைத்

தீண்டற் கரிய திருவுருவை

வெற்றி யூரில் விரிசுடரை

விமலர் கோணைத் திரைகுழந்த

ஒற்றி யூரெம் முத்தமனை

உள்ளத் தன்னே வைத்தேனே.

பாவநாசத் திருப்பதிகம் 1.

(iii) “முதலான்கும் காயாகிப் பின்னவை மா தே மாவாய்” அமையும்—(உ - ம்) அப்பர் திருவாரூர், பழமொழி, திருக்கழிப்பாணை பண் காந்தாரம் முதலிய பதிகங்கள்.

ஒட்டாத வாளவுணர் புரமூன்று

மோரம்பின் வாயின் வீழ்க்

கட்டாணைக் காமணியுக் காலணியுக்

கண்ணினொடு காலின் வீழ்

அட்டாணை யாரூரி லம்மாணை

யார்வச்செற் றற்கு ரோதம்

தட்டாணைச் சாராதே தவமிருக்க

அவவுஞ்செய்து தருக்கி வேனே

திருவாரூர் - பழமொழி - பண் காந்தாரம் 9.

(iv) குறிய வீற்று மாச்சீர் ரொன்றும், கூவினச்சீர் ரொன்றும், விளச்சீர் மூன்றும், காய்ச்சீர் ரொன்று

மாய் வருதல். இதற்கு உதாரணம், திருவாசகம் அதிசயப்பத்து அற்புத்தத்து முதலியன. இப்பகுதியில் அப்பர் தேவாரத்தில் உதாரணம் காணப்படவில்லை.

நீதி யாவன யாவையு நினைக்கிலேன்

நினைப்பவ ரொடுக்கடேன்

ஏத மேயிறற் திறந்துழல் வேன்றனை

யென்னடி யானென்று

பாதி யொடுகெடுக் கூடிய பரம்பர

னிரந்தா மாய்நின்ற

ஆகி யாண்டிதன் னடியறிற் கூட்டிய

வதிசயக் கண்டோமே

அதிசயப்பத்து 2.

(v) ஒன்று, மூன்று, ஆறு ஆக வரும்கீர்கள் மாச்சீராயும், இரண்டு, நான்கு, ஐந்து ஆக வருகுசீர்கள் விளச்சீராகவும் வருதல். இதற்கு அப்பர் தேவாரத்தில் உதாரணம் காணப்படவில்லை.

(vi) மாச்சீராகிய அந்தத்தையும், விளச்சீரும் மாச்சீரும் வெண்டனையிற் புணரப் பெற்றதைப் பிர்ண்டு பாதிவீறு முடையது (திருவாசகம்—குறியிற்றத்து இவ்வகையைச் சார்ந்தது) இதற்கு அப்பர் தேவார உதாரணம்:—

பாடிளம் பூத்தி னுளும்

பவளச்செவ லாய்வண்ணைத் தாணும்

கூடிய மென்முனை யானைக்

கூடிய கோலத்தி னுளும்

ஒடிய வெண்பிறை யானும்

ஒளிதிகழ் குலத்தி னுளும்

ஆடிளம் பாம்பரசைத் தாணும்

மாநூ ராமர்ந்தவம் மாணே

அப்பர்—திருவாரூர் - பண்-காந்தாரம் 1.

[குறிப்பு:—இது உள்ள வெண்டனையை நோக்குக. விளத்திருப்பதில் விள மில்லாக் காய்ச்சீர் வருவதும் மரபு]

(vii) ஐந்து மாச்சீரும் ஒரு காய்ச்சீருமாய் வருதல்:—

பாரோர் விண்ணோர் பரவி

யேத்தும் பானே பரஞ்சோதி

வாராய் வாரா லுலகை

தத்து வந்தாட் கொள்வானே

போர யிரமும் பரவித்

திநிந்தெம் பெருமா னெனவேத்த

ஆர வழுதே யாசைப்

பட்டேன் கண்டா யம்மாணே.

ஆசைப்பத்து - திருவாசகம்.

இதற்கு அப்பர் தேவாரத்தில் உதாரணம் இல்லை. ஆக, அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தங்கள் வழங்குவன ஏழேயாகும். எட்டாவது வகையாக மற்றொன்றைத் தற்காலத்திய புலவர் ஒருவர் பரிவாராயின் இது விருத்தமன்று என நீக்குவதே தமிழ் மாணவர் கடனும். சந்தமற்ற அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம் பாவெதாரயின், தமிழ்மாணவர் மேற்கண்ட ஏழு வகை விருத்த வரம்புக்குள் பாடலாமேயன்றி, மனம்போன போக்காய்ச் சீர்களை அடிக்வி, இது அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம் என்று கூறலாகாது என்பதைக் கவனித் துணர்வார்தீ.

த மி ழ் ப் ப ர அ ம் 86.

அ ன் ட ப ர ப ன் த ம்— திருவரங்கத்தாமாலை

[649-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

மாதண்ட மேவும் கரத்தாரங்கர் வடமிதிலைக் கோதண்ட வேகம் பிறப்பித்த போது ருவட்டு

[வெள்ளி மூதண்ட மேய மழுவாளி நாணின் வெள்ளிகண்டு மூதண்ட மஞ்ச மழுவாளி கோப முதிர்ந்ததவே. 8. பதப்பிரிவு:—மா தண்டம் மேவும் கரத்தார் அரங்கர் வட மிதிலை கோதண்ட வேகம் பிறப்பித்த போது ருவடு வெள்ளி வேதண்டம் மேய மழு ஆளி நாணின் வெள்ளி கண்டு முதமை அண்டம் ஆஞ்சம் மழுவாளி கோபம் முதிர்ந்து ஏ.

பதவுரை.

மா - பெரிய, தண்டம் - தண்டாயுதம், மேவும் - பொருந்திய, கரத்தார் - கையை உடையவராகிய, அரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதர் (இராமாவதாரத்தில்), வட மிதிலை - வடக்கிலுள்ள மிதிலை நகரத்திற்குச் சென்று; கோதண்டம் - சிவனுடைய வில்லை முறித்த, வேகம்-வேகமான பெரொலியை, பிறப்பித்தபோது - உண்டாக்கியபொழுது,

வெள்ளி - அந்தப்பாக்கிரமத்தை, கண்டு-பார்த்து, ருவடு - சிகரத்தையுடைய, வெள்ளி வேதண்டம் - வெள்ளிமலைபுறமும் கைலாசத்தில், மேய - தங்கிய, மழுவாளி - பழுக்கக் காய்ச்சிய இருப்பு ஆயுதத்தை யுடைய சிவபிரான், நாணின் - வெட்கக் கொண்டனன்.

முதமை-புழையாகிய, அண்டம் - இப்பூவுலகம், ஆஞ்சம் - பயப்படுபடியான, மழுவாளி - கோடாஸிப்பையுடைய பரசுராமனது, கோபம் - கோபம், முதிர்ந்தது - மிகுந்தது.

கருத்து:—ஸ்ரீஇராமபிரான் மிதிலையில் வில்முறித்த வோசைநாற்றிசையிடும் பரவியபோது, கைலாசத்திலிருந்த சிவன் அதனைக் கேட்டுத் தான் கையாண்ட ததுவை இவ்வளவு எளிதில் ஒருவன் முறித்துவிட்டானே என்ற நாணமும், மன்னவர் குலமெலாம் இருப்பத்தொரு தலைமுறை வென்றழித்துப் பின் சகியமென்னும் மலையில் சென்று தவம்செய்திருந்த பரசுராமன் அவ்வொலியைக் கேட்டவுடன் இந்தையை ஆற்றலுடைய கூத்திரியனொருவன் இன்னும் இருக்கின்றானே வென்ற சினமும், கொண்டனர் என்பது இந்தச் செய்யுளில் அடக்கிய விஷயம்.

விடுவரை:—கார்த்தவீரயார்ச்சனைப்பரசுராமன் கொன்றசெய்தி முன்செய்யுளில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இச் செய்யுளில் தசரதாமண்டபால் பரசுராமன் சினம்கொண்டதைக் கூறிப்பரசுராமன் தயரதாமனும் பரசுராமனும் இருவரும் கவி குறிக்கின்றார். பரசுராமனும் தயரதாமனும் இருவரும் திருமாலினுடைய அவதாரங்களாயிருக்க, அவர்கள் ஒரே காலத்தவரானதமன்றி ஒருவனையொருவர் எதிர்த்துப் போருந் செய்தனர் என்பது வியப்பு விரோதிகளாம். அப்படியே கண்ணனும் பலராமனும் ஒரேகாலத்து அவதாரங்கள். அதுவுமன்றிக் கார்த்தவீரயார்ச்சனைமே திருமாலின் அவதாரத்தன் ஆயின், கார்த்தவீரயார்ச்சனை இப்பரசுராமன் கொல்வதும், பரசுராமனைத் தயரதாமன் வெல்வதும், திருமால் தன்னையே கொல்வ

தும் வெல்வதும் செய்துகொள்வதுபோல் தோன்றுகின்றன.

இதற்குக்காரணம், நமது சாஸ்திரங்களில் திருமாலினுடைய அவதாரங்களின் இலக்கணத்தை விளக்கியிருப்பதிலிருந்து அறியலாம். அவதாரங்கள், அம்சாவதாரம் என்றும் ஆவேசாவதாரம் என்றும் இருமேறும் பிரிவின. அம்சாவதாரம் என்பது திருமால் தானே நேராக வந்து உலகில் அவதரிப்பது. இதனைவாசுடாத் அவதாரம் என்றும் சொல்வர். பத்து அவதாரங்களில் பரசுராமாவதாரமும் பலராமாவதாரமும் தவிர மற்ற எட்டு அவதாரங்களும் அம்சாவதாரமென்றும்வாசுடாத் அவதாரங்கள் ஆகும். ஆவேசாவதாரம் என்பது பகவான் நேராக வந்து அவதரிக்காமல், மற்றவருடைய சரீரங்களில் தன்னுடைய சக்தியை ஆவேசம் செய்திருந்தல். இது ஸ்வரூபாவேசம் என்றும் சக்தி ஆவேசம் என்றும் இருவகைப்படும். ஸ்வரூபாவேசம் என்பது, பகவான் தன்னுடைய ரூபத்தோடு மற்றவர் சரீரத்தில் சேர்ந்திருப்பது; சக்தியாவேசம் என்பது தன்னுடைய சக்தியை மாத்திரம் மற்றவர் சரீரத்தில் சேர்ந்திருப்பது ஆகும். பரசுராமனும் பலராமனும் ஸ்வரூபாவேசாவதாரங்கள்; கார்த்தவீரயார்ச்சனைப் பாண்டுவார்ச்சனைப் பிபாசன் முதலானவர்கள் சக்தியாவேசாவதாரங்கள். இவ்விருவகையினும் பகவான் மற்றவர் சரீரத்தில் ஆவேசம் செய்வது, தன்னுடைய கருமத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டாம். அக்கருமம் முடிந்ததும் ஆவேசத்தை நீக்கிக்கொண்டேவிடுவர். கூத்திரியனது தொழிலாகிய காத்தல் தொழிலைப் புரியும்பொருட்டுக் கார்த்தவீரயார்ச்சனைமீடும் திருமாலினது சக்தி ஆவேசம் செய்திருந்தது. பின் அடக்குவாரில்லாமல் செருக்கியிருந்த கூத்திரியனது அழிக்கும்பொருட்டுப் பரசுராமனிடம் ஸ்வரூபாவேச மானார். அக்காரியம் முடிந்தபின் பகவான்வாசுடாத் அம்சாவதாரமான தயரதாமனை வந்து பரசுராமனைத்திரிந்த தன் ஆவேசத்தை வார்த்திக்கொண்டேவிட்டார். இதுவே இவ்வ வதாரங்களின் பொருளாம்.

ஒருதா மிகுந்த வகுந்த வைதேகி யுடன்சுரத்தி லொருதாய் சொல்லச்சென்ற தென்னரைக் காவைய

[முடியும்வண்ண மொருதா யதரத்தி லோரது திக்க னுறைந்தபின்னை யொருதாய் வயிற்றில்லவ் துற்றிதெம் மாய முரைத் [தருளே. 9.

பதப்பிரிவு:—ஒரு தாய் இருந்து வருந்த வைதேகி உடன் சுரத்தில் ஒரு தாய் சொல் சென்ற தென் அரங்கா வையம் உய்யும் வண்ணம் ஒரு தாய் உதரத்தில் ஒர் அந்தி நிகன் உறைத்த பின்னை ஒருதாய் வயிற்றில் வந்து உற்றது எ மாயம் உரைத்து அருள் ஏ.

பதவுரை.

ஒரு தாய் - பெற்ற தாயாகிய கெளசலி, இருந்து - அயோத்தியிலேயே இருந்து வருந்த - வருந்துமாடி, ஒருதாய் - மாற்றுக்தாயாகிய கைகேகி, சொல்-சொன்னதற்கு உடன்பட்டு, வைதேகியுடன் - சீதாபிராட்டி.

பத்திற்குப் பிரதானமானும், சதாகாலமும் ஐயுற்றுச் சோதித்து விசாரித்தலிலேயே மனத்தைச் செலுத்திக் காலத்தைப்போக்குதல் மதித்தற்கான இலக்கியமன்று. ஞானமாயிச சிரசுத்துட் செலுத்தும் படிசுள் ஆவன வாணட்கள்; அவற்றுள் ஐயமும் பரியாலோசனையும் முதற்படிசுள்.

மாந்தரணினவர்க்கும் பொதுவாகச் சிற்சில உணர்வுகளும் வேட்கைகளும் கர்மங்களும் இருக்கின்றன. அவைகளுடன், அவர்களைப் பிரிந்து வழக்கிடச்செய்யும் விசேஷ குணங்களும் சில உள. அவையாவன, மதமும் சமீபதேசப்பற்றும், மெழிவளப்பற்றும், கல்வி வழியும் இலக்கியமுமாம். இன்னவைகளும் மாறுபாட்டுக்குப் பொதுவானவைகளே அல்லவோ எனச் சிலர்கேட்கலாம். அன்று; மனிதர்களுக்குள் அபிப்பிராய பேதத்தை உணர்பெண்ணிச் செழிக்கச்செய்வது வாழ்க்கையைப்பற்றி அவர்கள் கொள்ளுகிற கருத்து கற்பனை அல்லது ஆதர்சமாகும். மாறுபாட்டுக்குள் வித்தியாசம் அல்லது வேற்றுமை என்னின்ற அபிப்பிராய அவர்களுடைய சிந்தனைகளும் அச்சிந்தனையால் தோன்றும் தாரதாளங்களேமே தோண்டி விளக்கின்றன. ஒரே ரூபம் பத்திரையானும், ஒரே அறையிலே ஒரே கணையின் கீழ் வசிப்பவரானும், அவர்களே வெவ்வேறானும் வெவ்வேறு விஷயங்களையும் நோக்கங்களையும் கொள்கைகளையும் உடையவர்களாகி ஒழுக்குவதை நியாயதவரினை. இவ் வித்தியாசத்திற்குக் காரணம் நற்பசொல்லியவைகளே யாம்.

சமயகுண வொழுக்கங்களுடன் தான் விளக்கும்படி, தேவதந்தை வசிக்க விரும்பியவையானும், அல்லது இயலாதாயினும், அறநடையுடைய பாணிகளையும் விதிவிலக்குக்களையும் அணுபாணவேணும் விடாது பற்றித் தொடரவேண்டும்.

ஒவ்வொருமதத்தின் மாண்பும், அவ்வம்மதத்தால் அறிந்து பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிற தெய்வம் பிரார்த்தனைகளின் (prayers) தன்மையைப் பொறுத்தனளது. தொழுதற்கான கடவுள் ஒருவர் உளரோ, அவரை ஆராதித்தற்கு உரிய நல்வழி யாதோ, வணங்குதலால் எத்தகைய நன்மை உண்டாகுமோ, என்ற சந்தேகங்களால் பிடிக்கப்பட்டு எவ்வித வந்தனை வழிபாடுகளினும் பிரயித்திக்காமல் இருந்துவிடுவதை வாழ்க்கை துக்கம் நிறைந்ததாகும்.

சதாகாலமும் என் கொள்கைகள் மாறிக்கொண்டிருப்பினும், ஐகத்திரா ஒருவன் உள்ள என்ற விஷயத்தையும், ஆன்மாவின் நிதயத்தையும் பரிசீலனை

மாக நம்பியுள்ளேன்; ஆய்மை நேர்மை பொறுமை பக்தி கடமை தேவாராதனைகளின் நற்பயன்களை நம்பியுள்ளேன்; ஒவ்வொருவனும், இவ்வாறு விசுவகித்துத் தூக்கபடி ஒருவொருவரின், சிற்சில சமயங்களில் உலக வாழ்க்கைக்கு இயல்பான துயரங்களால் தாக்கப்பட்டுத் தாடிப்பினும், இறுதியிலே மனச்சாந்தியடைந்து ஆனந்திப்பான் என்பதையும் நம்பியுள்ளேன்.

காணியங்களும், தியானமும், சமநோக்கமும், தணியுமேதான் ஆன்மாவைச் சுயம் பிரகாசத்துடன் ஒளிர்ச்செய்வன; அவைகளின் மூலமாகத்தான் பிரபஞ்ச முறைமையைப் வாழ்க்கைப் பயிணமும் உணர்ந்து அறிதற்கு இயலும்; விசுவாசமும் உற்சாகமும் வெற்றியும் அவைகளினூற்றான் வலிமை பெறவன.

காலதேச வர்த்தமானங்களுக்குக் கப்பாப்பட்டமெய்யாய வித்தகத்தின் மாண்பை எடுத்துரைக்க வல்லவா எவர? உலகாதிகளின் ஒற்றுமையையும் சீரையும் எழிலையும், ஜீவனுடைய போக்கையும் கருத்தையும் உள்ளபடி உணர்த்துவது ஞானமாகும். இனமை கழிந்து மூப்பப்பருவம் எய்தி வருந்தலும்; ஆரோக்கியங்கெட்டு அவதிகளுக்கு ஞர்னாகலாம்; இன்பம் துன்பமாகவும், களிப்பு அழுகையாகவும் மாறலாம்; எனினும், ஜீவநோடியுகள் அனைத்தும் கடவுளின் அம்சங்களெனவும், அக் கடவுளை நாடியே இயங்குவன வெனவும், மற்ற அக் கடவுளை ஆதர்சமாகக்கொண்டிதம் வாணனைச் செலுத்துவன வென்றும் கம்புவோமாயின், கவலையுறவேண்டியதில்லை.

புனிதமாய் நித்தியவாழ்க்கை என்பது இறந்தபின் நிசுழவதன்று; ஸ்வர்க்கம் என்பது இவ்வுலகிற்கு அப்பாதுளதன்று. சசனது ஆளுநர் பெற்றுமெய்நெறியையொட்டி பொழுக்கலே தாய் நிதய வாழ்க்கையாகும்; இப்பொழுதே இவ்விடமே அவ்வாழ்க்கை நடத்தப்படுவதாம்.

சம்தவமும் சகோதரத்துவமும் புல்லறிவினரால் பெருளறற் சொற்களாகத் தாழ்த்தப்பட்டு நிற்கின்றன. உள்ளே யூறித்துவளர்கின்ற கொடிய துவேஷமானது அன்பு என்ற போர்வை போர்த்து, சம்தவம்-சகோதரத்துவம்-ஒற்றுமை-சகபிப்பினும் என்னும் பெரொலி முழுக்குடன் பெரும்பாலோரைக் கலக்கவருகின்றது! காரிய வலகை பொட்டியவரையினும், உண்மையில், அம்மொழிகள் ஸ்வயர்களின் ஆரவாரங்களே, நடுநிலை தவறாமல் நடப்பவர் மேற்பசொல்லியவர்கள்கண்டு கேட்டு மயங்கமாட்டார்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாரம் மொழி

[662-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

5-ம் பத்து, 9-ம் தககம்

1-ம் பாரதம்.

மாணேய்நோக்குநல்லீர் வைகலும் வினையேன் மெலியவானார் வன்க முருமது மல்லிகை கமழும் தேனார் சோலைகள் சூழ்திற வல்லொழுமையும் கோணார யடியே னாடிக்கூறியவென்று கொளேர.

அவநாரிடுக: உசென்ற தசகத்தில், ஆழ்வார் திருக்குடந்தையில் சென்று ஆராவமுதப் பெருமானிடம் கல்லை செப்புவேணுமென்று மிகவும் ஆசைப்பட்டு,

“நீராணினகன் திர என்னை யாண்டாய் திருக்குடந்தை யூராய்” என்ற பார்த்தித்தும், கிரீவாமங்கை நகர் எம்பெருமானை விட விசேஷ கட்டாசும் ஒன்றும் அவ்வேம்பெருமான் செய்யாதபடியினால் திருவல்லவாழ்தில்லியிசேஷத்திரத்திருந்தபெருமானே உத்தேசித்துச் செல்லவேணுமென்று உத்தியோகித்தார். மனக்கிசேசத்தால், அங்குப்போகப் புக்கவிடத்தில் பலம் குன்றிப்போகாமலாடதே தளர்த்த நிலைமையில் தன்முடைய தசையை-திருவல்லவாழ்க் கித்த சோலைகளினின்றும் புறப்படுகிற பரிமளத்தன்முடாகர்த்தும், மதுபா

எஞ்சியிருப்பதும் வண்டிநகர்களின் ரீங்காரத்தைக் கேட்டும், அந்தத் திவ்வியசேஷத்திரத்தினின்றும் ஆகாயத்தில் புறப்படுகிற வேறொரு பக்கத்தைக்கண்டும், மற்றும் அந்தத் திவ்விய சேஷத்திரத்தைக்கு ஏறும் யூத்திரைசாரங்களின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டும், தரிசனம் செய்து திரும்பிவருகிற பக்தர்களின் கோலாஹலங்களைப் பார்த்தும், ஏற்றனவே பகவானைப் பிரிந்த வியஸை நைத்தால் நலிவுபடும் ஒரு பிராட்டிதான் திவ்வியசேஷத்திரத்திற்குள் செல்ல முடியாதவளாய் மேல் குறித்த சந்தர்ப்பங்கள் தனது கிரஹத்தைக் கூட்டி அதிகரிக்க, அவற்றுகிறபடியாய் அவள் பாசரத்தாலே-பாடுகிறார்.

பொழிப்புரை:-மாண்பீடோல் அழகிய பார்வைகளை உடைய தோழியர்களே, தண்ணீர் பெறாத துக்கத்தை யதுபவிக்கும்படி மஹா பாபத்தைப் பண்ணின நான், நான்தோறும் மேன்மேலும் மதிக்கக்கூற வியஸை பாம்பரைகளாலே மிகவும் நலிவுபட்டவாளை எட்டிய அழகிய கழுமும் தேள்வாசனை கழுமும் மல்விசைக் கொடிகளும் அமர்ந்த சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நிரந்தரவாலம் பண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய திருவுட்களிலே புகுவது என்றோ? சூழிப்புகள்:-கோன்-ஸவாயி. 1. உன்னுடைய மனக்கிலேசமுடைய தெசையில் திருவல்லவாழில் செல்லவொண்ணாதென்று தண்ணீர் தோழியர் தடுப்பார்களென்று பயந்து அவர்களேத் தனது கருத்துக்கு இசைவிக்கும்பொருட்டு "மாமேயே நோக்கு நலவீர்" என்று கப்பிடுகின்றபடி. "என்றுகொல்"—இப்போதெல்லாம் காணகிடைக்காதது, அப்படிச் சந்திப்பது எத்தனை காலம் கழித்தோ" என்றவோர் சங்கையால் சொன்னபடி.

2-ம் பாசரம்.

என்றுகொல் தோழியீர்கா ளெம்மைநீர்
 நலிந்தென் செய்திரோ
 பொன்நிகழ் புண்ணை மகிழ்ப்புது
 மாதவி மீதனைவித்
 தென்றல் மணங்கம முந்திரு
 வல்லவாழ் நகருள்
 நின்றிரோ னடிநீ றடியேவ்
 கொண்டு குவிவதே.

தோழியீர்காள்! எம்மை-பகவானைவிட்டுத் தனித்து ஒருபோதும் தரித்திருக்கமாட்டாத என்னை, நீர், நலிந்தா - திருவல்லவாழ் நகரத்துக்குப் போகவிடமாட்டாதே தடுத்ததனால், என் செய்திரோ - என் மனோ நிலைமையை நன்றாக அறிந்தீர்கள் என்ன அயுத்தகாரியத்தைச் செய்துவிட்டீர்கள். பொன்போல் திகழும் புண்ணீர் பூக்களின் மேலும் புதிய குறுக்கத்தின்கண் தென்றல் அனை-அனைத்துவரும் வாசனை யுத்தமான தென்றல் திருவல்லவாழ் நகரிலிருந்து வருவதை எல்பரிசித்தும் அந்த நகரிலுள்ள, பிரான் அடிநீறு அடியோம் கொண்டு ஓடுவது-பிரயுகினை திருப்பாத தானிசை (என்று கொல் - என்னைக்கு) நாம் எல்லோரும் சிரஸாலே வறுப்பதென்று உணர்மலிருக்கிறீர்கள்.

3-ம் பாசரம்.

குறி மலர்க்குழ லீர்ந்தது ராட்டியென் மெலியப்
 பாரிசல் வேதவொலி பரவைத் திண்போன் முழங்க
 மாயெயர் தோ மப் புகைகமழூர் தண்டிரு வல்லவாழ்
 நீறெ கின்பிராவுகழல் காண்டுக்கொனிச்சுடிமே.

பொழிப்புரை:-சிரவலில் பூக்கள்கொண்டு முடிக்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸவறிகளே, என்னைப் போல் பாஸியாகிய ஒருத்தி நலிந்து மெலிவுபடும்படி சாமகானங்கள் சமுத்திரத்தினின்றும் எழும் அலைகள் போல் முழங்க, பக்கங்களிலிருந்து வேறொரு பக்கங்கள் ஆகாயத்தில் கிளம்பி என்னை நலியாநிற்கின்றன. அப்படிக்குள்ள திருவல்லவாழ் நகரில் ஸ்திரவாலம் செய்த யாநிற்கும் சம் மஹாபிரயுகினுடைய திருவுட்களைத் தினம் மலேவைசெய்ய எப்பொழுது துடங்குவோமோ? சூழிப்புகள்:-ஸவறிகள் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்ளாமல் இறந்தாரோயில் இப்பிராட்டி. அது கண்டு மேன்மேலும் நோவுபடுவானென்று அவர்கள் இப்பிராட்டியின் ஆறுதல்பொருட்டுப் புஷ்பங்களைக் கொண்டு குடினார்களென்று தாத்தரியம். நீறெ-அவதார விசேஷங்களானால் பகவான் சில காலத்திற்குப் பிறகு அவதாரத்தை முடித்துக்கொள்ள ஸம்பாதிக்க மாறும். அர்ச்சமும் தந்தியனால் எக்காலத்திலும் தந்திரக்குத் தரிசனம் கொடுக்கலாமென்று திருவுள்ளம் பற்றி மெய்க்கணம் வாய்கின்ற பிரான் என்று ஒரு பட்டியடிக் கிறதென் றறியவும்.

4-ம் பாசரம்.

நிச்சலூர் தோழியீர்கா ளெம்மைநீர்
 நலிந்தென் செய்திரோ
 பச்சிலைக் கழுமும் பலவுந்
 தெற்கும் வாழைகளும்
 மச்சனி மாடங்கள் மீதனவும்
 தன்நிரு வல்லவாழ்
 நச்சரவி னனைமேன்மபி
 ரானது நன்னலமே.

சூழிப்பு:-"நலிந்து என் செய்திரோ" என்னபிரயோஜனத்தின் உத்தேசமாக என்னை நீர் நலிவு செய்கின்றீர்கள், அதனால் நானே அடக்கி நடப்பேனென்று எதிர்பார்க்க வேண்டி, என்று குறிப்பினை நிமித்தமாக "எம்மை" என்று அகம்பாவத்தால் கூறுகிறபடி.

அனந்தாழ்வானைக் கூறியது - எம்பெருமானுக்கு ஆகிசேஷன் எப்படி அவிநாபூதமான பிக்கையோ அதுபோல நானும் நீங்கள் என்ன சீரோ துண்டு இனும் அவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கவல்லவன் அல்லன் என்று குறிப்பினை நிமித்தம்.

"நன்னலமே யான்" என்ற ஒரு பதம் இங்குத் தொக்கு இருக்கின்றது. "யான்" எழுவாய் "நன்னலமே" பயனைவி. யான் பெருமானின் விசுவதியில் ஒரு பிரகாரம்.

பொழிப்புரை:-பச்சிலை நீர் கழுமும் பலவிரிசுக்களும் தெற்கும் வாழைகளும் மச்சக்களுள்ள மாடங்களின்மேல் கிளங்கும் மனோஹரமான திருவல்லவாழில் நின்றருள் எம்பெருமான் ஆகிசேஷனைப்போலவே என்னையும் தனக்காகவே ஆட்கொண்டிருக்கிறான். தோழியாரான நீங்கள் என்னைத் தடுப்பதில் என்ன பிரயோஜனத்தைக் காணப்போகின்றீர்கள். யானும் எம்பெருமானின் ஆநந்தம்முதலான விசுவதிகள்போல அவனுக்கு ஒரு விசேஷனும்.

5-ம் பாசரம்.

நன்னலத் தோழியீர்காள் நல்லவ
 தணர்வேன் விப்புகு

மைந்நலம் கொண்பீர் விண்மறைக்குர்
தன்முரு வல்லவாழ்
கன்னலம் கட்டிதனைக் கனியை
யின்னமுதர் தன்னை
பென்னலம் கொள்சுடரை பென்றுகொல்
கண்கள் காண் பதுவே.

நல்ல குணங்களுையுடைய தோழிமார்களே! நல்ல
அந்தணர் பகவானின் உகப்புக்காகவே திவ்ய யாகம்
களைச் செய்து ஆகாயம்வரையில் வேறாம தூபங்களை

வளர்க்கின்ற திருவல்லவாழ் கேஷத்திரத்தை அலன்
கரிக்கும்சுறகண்டிபோல் ஸ்வயம்வர சமாயிருப்பவனும்,
அமிர்தம் போன்றவனும், என்னைத் தனது சுவரூபம்
தில் அணைத்து ஜவலிக்கிற போழுகையுடையவனும்
ஆகியீ பகவானை என் கண்கள் என்று காண்பீபோ
கின்றன—நான் இங்கேயே தனித்து நின்றுகிடக்கி
றேன்—என் கண்கள் அவனை அறியக்கூடாது
நவீபுகின்றனவே! என்ன செய்வது? நீயிர் என்னை
அங்கே கொண்டுபோய் என் மனோரத்தத்தைப் பூர்ந்தி
செய்யலாகாதோ.

கலித்தொகை

[655-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலைக்கல் 25

கொடுங்கோல் மன்னர் நாட்டிலிருந்து வந்து தன்
நிழல் அடைந்த குறுகட்டு நன்மை செய்யக் கருதிய
தலைவர் இளவேனிற் காலத்தில் தான் வந்துவிடுவ
தாகத் தலைவர்க்குக் கூறிப் பிரிந்தான். அக்காலத் தொ
டக்கத்தில் அவன் வாராமை கண்டு ஆற்றாத தலைவி
தோழியை நோக்கி, “நங்காய், நமக்கு ஆற்றாத தலையி
வேண்டிவதாகிய இந்நான் தலைவர் வந்திலர்;” எனக்
கூறி வருந்தினான். அதனைக் கேட்ட தோழி, “தோழி,
அவர் வருகின்றார் என்பதை முன்னறிக்கவே இள
வேனிற்காலம் தூதாய் வந்திருக்கின்றது. இனி நீ
வருந்தாதே” எனக் கூறி அவன் தன்பம் தனிய
வழப்படுத்தியதைக் கூறவது இச்செய்யுள்.

ஒருகுழை யொருவன்போ லினர்சேர்த்தமரா அழும்
பருதியுற் செல்வன்போ னனை யூழ்த்த செருந்தியு
மீனேற்றக் கொடியோன்போன் மிலிற்றுக்கும் காஞ்சியு
மேவேண்டி போ னிறந்தினர்பு களுயி ஞாமும
மானேற்றக்கொடியான்போ வெநிரியவிலவமுமங்குத்
தீதுதீர் சிறப்பினைவர்க ணினைபோலப்
போதவியு மாத்தோடு பொருகரை கசின் பெற
போதக் வந்தன்று லிளவேனின் மேதக!

பல்வரி யின்வண்டு புதிதுண்ணும் பருவத்துத்
தொல்கவின் றெனைத்தவென்றடமென்றேருந்நொவா
ரொல்குபு நிழல்சேர்த்தார் க்ருலையாது காத்தோம்பி
வெல்புக முலக்கேத்த விருந்தகாட்டுறைபவர்!

தீசைதீசை தேனார்க்குற் திருமருத முன்முறை
வகைநீர்ந்த வென்னலம் வாடுவ தருளுவார்
நகைகொண்டு தர்நீழல் சேர்த்தாரைத் தாக்கித்தம்
மிசைபார் தலக்கேத்த வேதினாட்டுறைபவர்!

அறல்சா அப்பொருதோடெம் மணிதலத்தலேருகித்
தில்சாசாந்த பெருமனைப் பிழம்பதை யருளுவா
முறஞ்சி நிழல்சேர்த்தார் க்ருலையாது காத்தோம்பி
யாநின்றிப் பொருள்வெல்கி யகன்றகாட்டுறைபவர்!

எளநீ

தெருமால் வாழி தோழிநல் காதலர்
பொருமுான் யானையர் போர்மலை தெழுந்தவர்
பெருமேம் பட்ட வென்றியர்
வருமென வந்தன்றவர் வாப்பொழித் தூதே!

(தரவு)

(வரி. 1-8) ஒரு குழை ஒருவன்போல்-ஒரு குழையை
அணிந்த பலரானைப்போல வெண்மையான, இனர்
சேர்ந்த மா அழும் - கொத்துக்களாகப் பொருந்திய

வெண்கட்டப் பலமரும், பருதியும் செல்வன்போல் - சூரி
யருகிய அழகிய கடவுளைப்போல (பசுமையான), களை
ணுத்தச் செருந்தியும் - அரும்புகள் முற்றிய செருந்தி
மலரும், வின்றித்துக் கொடியோன் போல் - ஆண் சுரு
மீனின் உருவம் எழுதப்பெற்ற கொடியையுடைய காம
னைப் போல (சருமையான), மீறிய ஆர்க்கும் காஞ்சியும் -
வாண்டென் தலக்கும் காஞ்சி மலரும், ஏனென்போல் -
(காமன் தம்பியான) சாமன்போல (பொன்னிறமான)
நிறம் கிளர்பு-நிறம் விளக்கி, கருவிய ஞாமும - கெருந்
விய ஞாமுல் மலரும், ஆன் ஏற்றக் கொடியோன் போல் -
இடபக்கொடியை யுடைய சிலபெருமானைப் போல
(சிலப்பான), எதிரிய இலவரும்-(மலரும் பருவத்தோடு)
கூடிய இலவமலரும், தீதுதீர் சிறப்பின் - குற்றம் தீர்த்த
சிறப்பினையுடைய, ஐவர்கன் சிலப்போல் - (மேற்கூறிய)
ஐவர்களின் சிறத்தின் தன்மை போல, போது அவிழ்
மரத்தோடு - போதாக இருந்து மல்க்த மரங்களும்,
பொருகரை-நீர் மோதுகின்ற கரைகளும், கவின் பெற
அழகு பெற, இளவேனில் - இளவேனில் காலமானது,
கோதக-(காதலரைப் பிரிந்தமகனார்) வுத்த மிகவும்,
மேதக - சிறப்பு மிகவும், வந்தன்று - வந்துவிட்டது.

ஆங்கு - அசை.

காமன் தம்பி சாமனாலைக் 'சாமனர் தம்முன்' (சலி.
94) என்றும், 'சாமனாது சாமனும் போலும் காட்சியு'
(சி. 43) என்றும் வரும் அடிகளும் அறிக.
பலராமன் ஒரு குண்டம் அணித்தவன் என்பதை
'வளை காஞ்சில் ஒரு குழை ஒருவனை' (பரி 15.1) என
வரும் அடியால் அறிக.

(தாழ்ச்சை)

(வரி. 9 - 12) தல்குபு(ஆன்வவர் கலக்க) வருத்தி, நிழ
ல் சேர்த்தார்க்கு - தம்மை நிழலாக அடைந்த குறுகளை,
உலையாது-(அவர்) வருத்தாதபடி, காத்து மும்பி - பாது
காத்து, வெல்புகும் உலகு ஏத்த - தாம் அப் பகையர
சரை வென்ற புகழை உலகத்தார் புகழ், விருந்து காட்டு
உறைபவர் - புதிய காட்டில் இருக்கின்ற தலைவர். பல்
வரி இளவண்டு - பல் வரிசையுடைய கூட்டமாகிய வ
ண்டுகள், புதிது உண்ணும் பருவத்து - புதியதாகிய தே
னை உண்ணும் இவ் விளவேனிற் காலத்தில், தொல் க
வின் தொலைத்த - பழைய அழகு கெட்ட, என் தடமென்
தோள் உள்குளவர் - எனது மென்மையான முலைகளை
கூணியார்.

சேர்த்தார்க்கு - உருபு மயக்கம்.

உள்குளவர் - குறிப்பு மொழி.

(வரி 13 - 16) சகை கொண்டு - (சம்மதக் காத்தற்கு
உரிமவர் இவர்தாம் என்று) ஆகை கொண்டு, தம் நிழ
சேர்ந்தாரை - தம்மை நிழலாக வந்தடைந்த குறுக்களை;
தாக்கி - காப்பாற்றி, தம் இசை பார்த்து உலகு ஏத்த -
தமது புகழ் உலகு ஏற்கும் பரத்தனவே அவ்வுலகத்தார்

புகழ், எதில் காட்டு உறைபவர் - அயல் காட்டில் இருக்கின்றவர், திணை திணை தேன் ஆர்க்கும் - எல்லாத் திணைகளிலும் வண்டுகள் ஒலிக்கும், திருமருத முன் துறை - திருமருத முன் துறை என்னும் வையைத் துறையிலுள்ள (சோலையில்), வசை நீர்த்த என் கலம் - குற்றமற்ற சீன் அழகுடன், வாடுவது அருளுவார் - வாடுதலை அகற்றியருளார்.

(வரி. 17 - 20) ஊறு அஞ்சி, (முன்பு காட்டை ஆண்ட அரசர் செய்த) துன்பத்திற்கு அஞ்சி, சிழல் சேர்க்கதார்க்கு - தம்மை சிழலாகவந்து அடைத்தவரை, உலையாது - (அவர்) வருந்தாதபடி, காத்த ஓம்பி - பாதுகாத்து, ஆறு இன்றிப் பொருள் வெல்கி - அறம் இன்றிப் பொருளை விரும்பி, அகன்ற - (அக்காரீணத்தினால் ஆட்சி) கீங்கிய, காட்டு உறைபவர் - (அரசர்) காட்டில் தங்கியிருக்கின்றவர், அறம் சாஅய் பொழுதோடு - அரித்து ஓடும் கீர்சுருக்கின (இளவேனீர்)காலத்தில், எம் அணி ததல் - எமது அழகிய செற்றி, வேறுகி (முன் இருக்கிறம்)

வேறுகி (கீசப்புற்று), திறல் சான்ற பெருவனப்பு இழப்பது - வலிமை அமைத்த பெரிய அழகை இழத்தலை, அருளுவார் - அகற்றியருளார்.

(தனிச்சொல்)

எனநீ - என்று கூறி நீ

(சுரிதகம்)

(வரி. 22 - 25) தெருமால் - (மணம்) கல்ககாதே, பெரு முரண் யானையர் - போர் செய்யும் வலி அமைத்த யானையைபுடையவரும், போர் மலைத்து எழுந்தவர் - (பகைவரோடு) போர் செய்து வீரத்தோடு நின்றவரும், செருமேம்பட்ட - வென்றியர் - போரிற் சிறந்த வெற்றியை புடையவருமாகிய, எம் சாதவர் - சமது என்பர், வரும் என - வருகின்றார் என்றும், அவர் வாய் பொழி துது - அவருடைய உண்மை உரைக்கும் தூதாக, வந்தன்று - (இளவேனீர் காலம்) வந்தது, தோழி வாழி - (இனித்) தோழி (நீ இனிது) வாழ்வாயாக.

காற்றுமழை

Shakespeare—"The Tempest"

அங்கம் 4. களம் 1.

[657-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

[வரீஸ் வருகிறார்]

வரீஸ்:—ஜூலிடின் பெருந்தேவி இங்கின்ற கட்டளை யை ஒருபோதும் கடவாத நிறம் பல பூண்டதுதியே, வந்தனம் (1). உன்றன் மஞ்சட்சிறகினால் தெனின்தனிசுகளும் தெளிவுறு திவலையும் என்றன் மலர்களிலீது தூவுவாய் (2); சின் நீலவிற வில்லேன் இரு கோடியுக்கொண்டு என்புதருடை நிலக்களுக்கும் செய்யறு தரைக்கும் முடியுணையிப்போய் (3); என் பெருந்தகைப் பூமிக்கு விலையுயர் உத்தரரசுக்கம் ஆவோய் (4);— சின்நன் அரசி; என்னை இங்கு இந்தச் சிறப்புந் பைத்தரைக்கு ஏற்றுக் கழைத்தனன்? (5)

ஐரீஸ்:—உண்மைக் காதுவின் ஓர் உடன்பாட்டைக் கொண்டாடற்கு; அருள்பெற்ற இக் காதுவர்க்குச் செல்வம் நனிசில நல்குதற்கும் (6)

வரீஸ்:—வினஸ்ஸேனும் அவன் தன் மைந்தனேனும் இப்பொழுது அரசியுடன் வருகின்றனரோ, விண்ணின் வில்லே, நீ அழிந்தபடி, எனக்குச் சொல்! இருண்ட பிடில் என் புதலவியைக் கைக்கொண்ட வகையினைச் சூழ்த்ததென்றது, அவனாட்டனும் அவன் குருட்டுப் பிள்ளையுடனும் சிந்தனைவாய்ந்த சங்கம் செய்வதில்லையென்று சபதம்செய்த விட்டு விட்டேன் (7).

ஐரீஸ்:—அவருடைய சக்ததைப்பற்றி நீ அஞ்சுவேண்டா. புறவிழுகத்த தன் மகன் உடன்பா அர்த்தத் தெய்வம் மேகங்களைப் பிளந்துகொண்டு பாப்பால்லை நோக்கிச் செல்வக் கண்டேன் (8). ஹைமனின் விளக்கை ஏற்றுவதன் முன், இங்கு இவன்மீதும் இம்மங்கையின்மீதும் தம்விஷமமர் திரும் சில செய்ய எண்ணினார்; எனினும், அது விசுராயிற்று (9); மார்ஸ்வின் காத்தற்றோழி திருமயி விட்டான்; அவன் குளையித்தலை மைந்தனும், தன் கண்களை உடைத்துவிட்டு, ஊர்க்குருவிகளுடன் விளையாட்டயரும் பிள்ளையையாய் முழுவதும் இருப்ப

பராஸ்ப்பிரோ தன் ஆவிகளைக்கொண்டு கடத்திக்காட்டுகின்ற கூத்து நிகழ்கின்றது. வானவில்லிற்கு அதிதேவதையும் தேவர்களுக்குத் துதியும் ஆகிய ஜூரிஸ் அழைத்தற் கினக்க; பயிர்முதலிய சிலவனங்களுக்கு அதிதேவதையாகிய வரீஸ் வருகின்றார்.

(1) ஜூலிடின் பெருந்தேவி-ஜூலோ. ஜூலோவின் தாசி, ஜூரிஸ்.

(2) மஞ்சன் சிறகு - வானவில்லின் மஞ்சன் நிறம் வாய்த்த ஓரம். மழையும் தேனும் வானவில்லை மலர்களுக்குத் துவித்தருகின்றதென்பது கருத்து. மலர் முதலிய எல்லா வளங்களுக்கும் வரீரில் அதிதேவதையாகையால், 'என்றன் மலர்கள்' என்கின்றார்.

(3) வானவில் சிலத்தினைத் தொடுத் தோற்றம் மருடும் குட்டுவது போன்றிருக்கும்—என்பது கருத்து.

(4) உத்தரரசுக்கம் - மேலமையுடைய வானவில் பூமிக்கு அணித்த உத்தரரசுக்கம்போல் தோன்றுவதுமித்த இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டது.

(5) சின் அரசி - ஜூலோ. வரீஸ், ஜூரிஸ்ஸை, தூவுவோய்.....புனைவிப்போய், ஆவோய்.....எனக் கூப்பிட்டு, 'ஜூலோ என்னை இங்கு வரும்படி ஏற்றுக்கு அழைத்தான்' என வினவுகின்றார்.

(6) ஜூலோ என்னை இங்கு வரவழைத்தான்—என்று முடித்துக்கொள்.

(7) ஜூலோவுடன், வினஸ்ஸேனும் அவன் மகனேனும் இங்கு வருகின்றனரோ சொல். அவர் வருவதாயின் கான் அவர்களைச் சக்தித்து உடன்படுக்க விரும்பவில்லை—என்று வரீஸ் கூறுகின்றார். இங்குக் குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்ற உரோமாய்புராணக் கதை வருமாறு.

வினஸ் என்பவன் உரோமாய்புராணத்தின்படி, காமத்திற்கு அதிதேவதை. இவளுடைய மகன் க்யூபிட். என்பவன். இம்மகன் எப்பொழுதும் சிறு பாலுடைவலை இருக்கின்றார் என்றும், கண் தெரியாத குருடன் என்றும், இவனைக் கொண்டு வினஸ்ஸானவன், ஆடவரீதும் மங்கையரீதும்மெல்லிய காமபாணங்கள் எய்வித்தக் காமம் முட்டுகின்றாரென்றும் கருதப்படும். காமத்திற்குக் கண்ணில்லை என்ற வழக்கிற்கு இணக்கக் க்யூபிட் குருடனாயினான்.

பாதாள உலகத்திற்கு அதிதேவன் டூன் என்பவன். இவனுக்கு பூனூடோ என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு. வீரீ

பதன்றி, இனி எப்பேனென்று ஆணை இடுகின்றான் (10).

ஸீரீஸ்:—பேராசி ஜூலிதேபெருமாட்டி வருகின்றான். அவன் கடைபின் தன்மைபால் நானவனை அறிவேன்.

[ஜூலிதே வருகின்றான்]

ஜூலிதே:—உதாரஸிமுடைய என் தங்கை எவ்வாற்றுகின்றான்? வளம்பெருக வாழ்த்து தம்மக்கட்பேற்றில் பெருமை பெறும்வண்ணும் இவ்வீருவரையும் வாழ்த்துதற்கு என்னுடைய வருக.

[பாடுகின்றனர்]

ஜூலிதே

சிற்றப்புள் செல்வமு மணமுறை வாழ்வும் நிறைந்த ஆயுளுக்க குறைவில் பொலிவும் ஆறு வாகுக் தம்மக்களை ஜூலிதே விசைப்பான் தன்னுடை வாழ்த்தே.

ஸீரீஸ்

நிலந்தரு வளமும் மேதகு மிகுதியும் குலைகொடு முதிருந் கொடிக்களுந் தருவும் கற்றகைப் பாடமொடு வணங்கும் பயிர்களும் வற்றுகக் களஞ்சிய வளமையிற் குதிரும் கோடையின் வெப்பும் மாரியின் குளிரும் நாடா தென்றும் நல்விள வேனில் இன்பமே யுந்தமக் கிணக்கிச் சேர்க இன்மையும் வறுமையும் விலகுந் அன்ன தாகும் ஸீரீஸ்வலின் வாழ்த்தே (11)

பாடினண்ட:—கனமிகச் சிறப்புடைப் பெருமைமிகு கட்டிசீபுது; இந்நிராஜாத் தின இனிதிகைத் தளது. ஆவிகள் இவைபென என்னுதற்கு யான் துணியாவாமோ?

பாஸ்ப்பீரோ:—என்னுடைய சித்தத்ததை நடிப்பதற்கு, தமது இருக்கையினின்று யான் என் மந்திரக் கலைபால் அழைத்திருக்கும் ஆவிகளே.

பாடினண்ட:—இவ்வயின் யான் என்றும் வதிக. இத்தனை யருமைபாய்வோர் விந்தைத் தந்தையும் மனைவியும் இந்த விடக்கதைத் துறக்கம் ஆக்குகின்றனர் (12)

ஜூலிதேவும் ஸீரீஸும் இரகசியமாகப் பேசிக்கொண்டு, ஐரின்னை ஏதோவேலையாக அணுப்புகின்றனர்]

பாஸ்ப்பீரோ:—இனிவேனும் மக்களை, இனிமொளைய மாபிருக்கள்! ஜூலிதேவும் ஸீரீஸ்ஸும் கருத்தும் இரகசியம் பேசுகின்றனர். இன்னும் சில செய்தற்கு தளது. பேசாதீர், சம்மாயிருக்கள், இல்லையெல் லம் மந்திரம் சிதைத்துவிடும்.

ஐரீஸ்:—அலைதரும் நன்னீ ரோடையில் வைக்கும் நீராமகளீர், தந்தம் சுருள்படு கதிபிடம் நீங்கி, கோணப்புல் முடியொடும் குற்றம் தீர்ந்த பாக்ஸையொடும், இப் பைந்தரை வந்தமை யழைத்த பரிசுகண்களின். ஜூலிதே கட்டளை இடுகின்றான். தாயவளிதைதீர் வம்மின், வந்து ஓர் உண்மைக் காதுகளை உடன்பட விதனைக் கொண்டாடற்கு உதவியின்; காலந் தாழ்த்த வேண்டா. (13)

[நீராமகளீர் சிலர் வருகின்றனர்]

எரிவெயி துறவந்த அரிவாள் உடைதீர், அறு வகை செய்து கையகிக்க களைத்தீர், தம் படைச் சால் நீங்கி இவ்வயின் வந்து உவகை கூர்மின்; விழாசனின் கொண்மின்: வைக்கோல் வேய்ந்த தலை யணி பூண்டு, புனித வளிதையார் இவரொடு இங்கு எதிர்கட்டம் தனித்தனி புரிந்து மருதக் கூத்தினை மகிழ்வாறு ஆடுமின் (14)

உழவர் சிலர் வருகின்றனர். வந்து வளிதைய ரொடு நடனமாடுகின்றனர்; முடிவில் ப்ராஸ்ப்பீரோ திடுக்கிட்டு ஏதோ பேசுகின்றான். அதன் பின், சுவல் வெலெப்பல்வகை ஒலிகள் மயங்க, உழவரும் நீராமகளீரும் மறைகின்றனர்.

வ்லின் புதல்வி ப்ராஸ்ப்பீரோ என்பவர்த். இவன் ஒரு காள் கந்தவளைத்தில் பூக்கொய்துந் தபோது, யுஸ் என்னும் பா தான வலகத்த அறிதேவன் வந்து இவனைத் தாக்கிச் சென்று தனக்கு மனைவியாக்கிக்கொண்டேவிட்டான்.

சாம தேவதையாவிய வினஸ்ஸாம் அவன் மகன் க்யூபிட்டும் சேர்ந்து, ப்ரூட்டோவிற்குள்ளும் காரம் மூட்டி. இவ்வாறு செய்யும்படி குழந்தைகள் என்னும் சிந்தால், ஸீரீஸ், தான் அவர் இருக்கும் இடத்தில் இருப்பதில்லை என்று சபதம் செய்திருக்கின்றனென்று கூறி, அவர்களும் ஜூலிதேவுடன் வருகின்றாராயின் சொல், என ஐரீஸ்வைக்கேட்டு, வினஸ்ஸேனும் க்யூபிட்டேனும் வருவதாயின் தான் போய்விடுவானென்பதைக் குறிக்கின்றார்.

அரசியுடன்—ஜூலிதேவுடன். இருண்ட டில்—இருண்ட எடர்ந்த பா தானத்திற்கு அறிதேவதைதலால், இருண்ட டில், என்றார். கித்தனை வாய்த்த சக்கம். பழிப்பிக் பிடமானை கூட்டுறவு.

(8) வினஸ்ஸேனும் அவன் மகன் க்யூபிட்டேனும் இப்பொழுது ஜூலிதேவுடன் இருந்து வரமாட்டார். ஏனெனில், ஆசாய மார்ச்சமாய் மேகக்களைப் பிளந்துகொண்டு அல்லியருவரும் பாப்பால் என்னும் பட்டினத்தை (இது ஸைப்ரஸ் என்னும் நிலில் இருப்பது) கோக்கிச் செல்லக் கண்டேன். ஆகையால் அவர்களை இங்குச் சத்திக்க நேருமோ என்று நீ அஞ்சவேண்டா—என்பது பொருள்.

மயில்கள் ஜூலிதேவிற்கு ஆவதையால், புறக்கள் வினஸ்வலின் தேரறு இழுப்பனவாகும்.

(9) ஹைமனின் விளக்கு ஏற்றுவது=விதிமுறைப்படி கலியாணச் சடங்குகள் நிறைவேறுதல். கலியாணம் முடிபுறும், பரிடணன்டும் பிராண்டாவும் கலந்துவிடும் படி. காமம் மிக மூட்ட. வினஸ்ஸாம் அவன் மகன் க்யூபிட்டும் மிகவும் முயக்கினார். இவர்களுமையு முழுநி வினும் படி அல்லியருவரும் தம் நிறையைக் காத்துக்கொண்டனர்—என்பது பொருள்.

(10) அத்தத் தோல்வியால் வீணைத் தவமாமுடன் வினஸ் திருப்பிவிட்டான். மார்ஸ், என்பது, உரோமர்களின், புத்தத்திற்கு அறிதேவதையான தெய்வம். வினஸ்வலின்பால் மார்ஸ்விற்கு அதிக ஆகைப்பண்டு. ஆகையால், வினஸ் இங்கு, மார்ஸ்வலின் காத்தறோழி என்று குறிக்கப்படுகின்றார்.

அதே தோல்வியால் அவமானமடைந்த க்யூபிட்டும், தன் அம்புகளை உடைத்து ஏறித்துவிட்டு, இனி ஒருவாழ்த்தும் தன் சாம பானக்களை எழுவதில்லை யென்று சபதம் செய்து, சிறுபிள்ளை என்பதற்கேற்பக் குருவிசுடைய விளையாடித் தன் காலத்தைக் கழிக்க நினைத்துவிட்டான்.

குளவித்தலை மைத்தன்=எப்பொழுதும், குளவி கொட்டுவது போல் அவன் தலையில் விடாம எண்ணக்களே உறத்திக்கொண்டிருப்பதால், குளவித்தலை மைத்தன் என்று குறிக்கப்படுகின்றார்.

இவ் வேடிக்கைகள் கொண்டு கடிக்கின்ற ஆவிகள், காமம் சான்ற பருவத்தினராயினும் பரிடணன்டும் பிராண்டாவும், தம் வேட்கையை முறைதவறாமல் காத்துக்கொண்ட நிறையின் பெருமையை இவ்வண்ணம், புனைத்தரைத்துப் பாராட்டுகின்றன.

(11) மணமக்களை, ஜூலிதேவும் ஸீரீஸ்ஸும் தனித்தனி வாழ்த்தும் பாடல்கள் இவை. சிறந்த அழகென்றும் தோன்றும் அமைத்துள் இப்பாடல்கள் ஷெக்கப்பியரின் வாக்கினிற் இடைச்செருகலாகுமெனச் சிலர் கருதுவார். இம் மொழிபொய்ப்பிலும் அவை அவ்வாறு கருதும் படிபடி அமைத்திருக்கின்றன.

(12) விந்தைத் தந்தை=ஐரல் விந்தையின் வல்ல மாமுள். மனைவியின் தந்தையைத் தன் தந்தை என்றே அழைப்பது மெழுவில் வழக்கு. தாரகம்=போகலும்.

(13) ஐரீஸ், நீராமகளீரைய வருடும்படி அழைக்கின்றார். ப்ராஸ்ப்பீரோவின் ஆவிகள் சில, நீராமகளீர் வேடம் புனைத்து வருகின்றார்.

(14) ஐரீஸ், சில உழவர்களை, வருடும்படி அழைக்கீ, சில ஆவிகள் அவ்வேடம் பூண்டு வருகின்றன.

கம்பராமரீயணம்
ஆரணிய காண்டம்—8. சடாயு வ்யூரித்த படலம்.

[659-வது பக்கத்தொடர்ச்சி]

அஞ்சினு மஞ்சக தமிழ் லஞ்சக.
கொஞ்சொற்கள் பேசுந் தன்னைப் போக்கினுளே
ஊம் அம்மகன் தனிமையை உன்னியுன்னி கைந்
திரும் மனத்தனாய் நடந்த இலக்குவன் நீதிநீறித்
திரும்பிவரும் தன் முன்னேனைக் கண்டு மனமொடு
கண்களுந் களிகூர, அவனை, அண்ணலும் கண்ணு
றும்,

புன்சொற்க டீர்த பருவாய ரக்க
ஊரைபொய்யெ னுது புகல்வார்
வன்சொற்க டந்து மடமங்கை யேவ
நிலைதேர வந்த மருளே
தன்சொற்க டந்து தளர்கின்ற நெஞ்சு
முடையேன்ம ருஞ்சு தனியே
என்சொற்க டந்து மனமுந் தளர்ந்த
விளவீரன் வந்த வியல்பே,

[இது மாயமன் இதனைத் தொடரவேண்டா வென்று
அவன் சொன்ன சொற்களை மீறியதால் இப்பொழுது
தளர்கின்ற செஞ்சினை உடையவனுயிருக்கும் எனது அரு
கில், சிதையைக் காத்திரு என்று நான் சொல்லிவந்
ததை மீறி இப்பொழுது மனத்தளர்ந்தவனுய்த் தனியே
இந்த இனியவீரன் வருகின்ற இது—[இலக்குமணு என்
னைக் காப்பாற்று" என்ற அற்பவார்த்தைகளைச் சொன்ன
பின்ன்த வாயையுடைய அரக்கனாகிய மரீசனது வார்த்
தைகள் வஞ்சனை என்பதை என்னமால் பேசியவனாகிய
சிதை வலிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி வயியதால்,எனது
நிலைமையை அறிந்துகொள்வதற்கு வந்த மயக்கமே]
என்று நிகழ்ந்தன வனைத்தையும் நேர்நின்று கண்டி
ருந்தா நென்ன ஊகித்ததுமன்றி, தன்சொற் கடந்
துவந்த தம்பியின் பிழையை, முன் அவன் சொற்
கடந்து சென்ற தன் பிழையால் பொறுத்தற் கிவைய்
தது இவன் புந்தி என்னும்படி,

என்றுள்ளி பெண்ணி விதியார்மு யுப்ப
தெனவெண்ணி நின்ற விழையைப்
பொன்றுன்னு விழ்கை வயவீரன் வந்த
புனைதாளி நைஞ்சு பொழுதின்
மின்றுன்னு ஞாலின் மணிமாற்ப முந்த
விராவோடு புல்லி யுருகா
நின்றுள்ளி வந்த நிலையென்கொ லென்று
நெடியோர் விளம்பு பொடிவான்

[சீனைத்த, ஊழ்தான் என்ன செய்துமுடிக்க இருக்
கின்றதோ என்று எண்ணிகின்ற இராமனை, அழகமைத்த
வில்லை யெத்திய கையைபுடைய வெற்றிலாய்ந்த வீர
னாகிய இலக்குவன் வந்த, அலக்கரித்த திருவடிகளில்
மணம்சூம்பொழுது, நெடியோளுகிய இராமன், மின்ன
லைப் போன்ற பூணுள் தரித்த தன் மார்பு அமுல் தும்படி
விராவக இலக்குவனை எடுத்த அனைத்துக்கொண்டு
மனம்மருவி, 48 என்ன என்னி இப்படி இங்கு வந்தனை"
என்று கேட்க, இலக்குவன் கூறுவான்—]

இலக்குவன் கூற்றுச் சார்ந்தம் சால வாய்த்தது,
துயரால் கலீர்தானேனும் முனிவுறு தமொற்றும் அ
வன் மனத்திலிலை; சிதைப்பின்பால் பரிவே சிறக்கின்ற
றது. கூறுவான்—

இல்லா நிலத்தி னிசையாத வெஞ்சொ
லெழுவஞ்சியேவ முறையால்

வல்வா யரக்க னுரையாகு மென்ன
மதியாண்ம றுக்க முறுவார்
நில்லாது மற்றி தறிபோதி யென்ன
நெடியோய் புயத்தின் வலியென்
சொல்லான் மனத்தி னடையான் சினத்தின்
முனிவோடு நின்ற துவன்வான்

[இவ்வுலகத்தில் இருக்கத் தகாததும் பொருத்த இய
லாததுமான மரீசனது கொடிய சொற்கள் எடுத்தொலி
க்க, அதைக்கேட்ட சிதை அஞ்சி என்னைத் துணைசெய்
யப் போம்படி கட்டினாயிட, அப்பொழுது நான், செய்ய
வந்த வஞ்சனையின் முறைமைப்படி, வலிய வாயையுடைய
மான்வெடமுடன் வந்த அரக்கன் சொல்லவே ஆரும் அது
என்று நான் சொன்னாலும் அதனை மதியாமல் கலக்க
முற்றும், "இங்கு நிற்காமல் சென்று இதனை அறித்துவா"
என்று சிதை என்னை அவ, அதனை மறுத்து நான் கூறிய
சொற்களால் பெரியோய் உன் தோள்வலியை மனத்தில்
ஏற்றுக்கொள்ளாமல், முதிர்ந்த சினத்தோடுநின்றதுவன்
வான் ஆகி—]

ஏகாது நிற்பி யெயின்யா நெருப்பி
னிடைவீழ்வே நென்று முடுகா
மாகான கத்தி னிடையோட லேயேடு
மனமஞ்சி வஞ்ச வினைவேடு
போகாதி ருக்கி னிறவாதி ருக்கை
புணரான என்கொ ணாரா
ஆகாதி ருக்கை யறனன்றெ னக்கொண்
டிவவ்வந்த தென்ன வமலன்

[48 போகாமல் நிற்பாயாலும் காள் நெருப்பில் வீழ்
வேன்" என்றசொல்லி விரைத்தபெரியகாட்டிலே சிதை
ஓடிதலும், மனத்திடுக்கிட்டு, இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு
போன்ற இவ் வரிய நிலையில் கொள்ளித்துவிட்ட வஞ்
சனையுடைய வினையின்வாய்ப் பட்டநான், போகாதிருக்
தால் அவன் இறவாமல் இருக்கமாட்டான் என்பதை
அறித்துகொண்டு, அவனை இறக்கவிடுதல் கூடாது அது
தருளும் என்று எனத் தேர்ந்த காள் இவ்விடம் வரலா
யினேன், என்று இலக்குவன் சொல்ல, பரிசுத்தனாகிய
இராமன்—]

சாவாதி ருத்த விளநான துற்ற
ததையோ நடுக்க முடியா
தாவாவ லக்க ணுறுவானு ரைத்த
பொருளோ வகத்தி னடையா
காவாநி லத்தின் வருமேத மற்ற
தொழியாது கைக்கொ டகல்ப
போவார்பி ரிக்க முயல்வார்பு ணார்த்த
பொருளாயி தென்று தெருளா.

[இவன் சிதையைவிட்டு வாராலுயின் அவன் சாகாமல்
இருப்பதில்லை என்னும் நிலைமை உண்டாயிற்று. இவன்
வருவதாலன்றி அவன் சாவதைத் தடுத்திருக்கவும் முடிய
யாது. ஆ ஆ, என் செய்வது. இவன் சொன்ன உறுதி
மொழிகளோ, கலக்கமுற்றிருந்த அவன் மனத்திற் பதிய
வில்லை. இவன் சாகாமல் விட்டுவிடத் தவ் விடத்திலோ
கைக்குக்குத் தீங்கு வரும். இவைகளுள்வாம், அவனைக்
கைக்கொண்டு அகலக் கருதியவர்கள் எக்களைப் பிரிப்
பதற்குத் சூழ்த்த வஞ்சனைகளும், என்று நிச்சயித்து—]

வந்தாய் திறத்தி ணுதனது குற்ற
மடவான் மறுக்க முடியவான்

நின்றதொரு லத்தொறையெசெய்த செய்கை
யதநீரு மென்ற தெளிவாய்
முந்தேத தேக்க வெொழியாதே நேத்த
வினைமுன்னமு நேத்த முடியவாய்
அந்தோகெ தெந்த வெண்ணி யுள்ளினி
யழியாத வுள்ள மழிவான்

[சீதைையை விட்டுவந்த உன்னித்திலும் யாதும் குற்ற மில்லை. பேரணதாயிவ சீதை மன்னம் கவனிவனவனாய்ச் சிந் தையிலுள்ள பெருந் துயரத்தால் அவ்வாறு பேசிய அது ஆதிவிலும் என்று அமையக்கடவாய். முன்னமே என்னை லீ தலைசெய்ய, மாயமானத் தொடர்வது தவிரக்காமல் முடிபடக்கிய வினைபுடையவனுளை நான், முடித்த இந்த முடிவிலைவன்றே ஐயோ கெடுத்தேன்—என எண்ணி, ஒருபோதும் அழியாத தன் உள்ளம் அழிவின் ஆயினால்]

“அழியாத வுள்ளம் அழிவான்” என இச் செய்வியில் நினைவுசெய்தலிப்பது சாலப் பொருத்தமுடையது. விரும்புவெறும் பற்று இன்புறப்பண்புகளைக் கட்டுதவன் இராமனாவதை எர்நிலையிலும் மறத்தலாகாது. மாய வேடத்திற் கிணைக்க வழங்கிய வருத்தமே இஃதென்பதைப் பின்னரும், “வேண்டேனிம் மாயப் புன்பிறவி வேண்டேனே” என விரும்பும் சொற் கரும் பிறிதும். இதனோடு, நாடக சுயமின்றி இயற் கையையாய் யாவையும் நிகழ்த்துகின்ற வான்மீகர் ஞாலில் இக்களம் அமையத்தவாறு இயக்கமேலும் பெருமையேனும் ஏற்றுக்கொள்ளக் காண்கிலம். துயர் தோன்றத் தனியே தன்னெதிர் வந்துநின்ற தம்பியை சோக்கிய கோசலைமாத்நன்,

“ஓ வக்ஷண, சீதை எங்கே.....அவளை விட்டு லீ எஞ்ஞ வந்தாய்.....அவளை அரக்கர் தின்றவிலி டிருப்பார்கள். அவளினிற் கான் ஒருபொழுதும் உயிர் வாழமாட்டேன்...ஐயோ, இக்காட்டில் நான் வாழ்த்து யுணர்ந்துப் போயா! ஓ, வக்ஷண, சீதையின் கிமித்தம் நான் உயிர்மாண்டு லீ அயாத்திக்குச் சென்றால் கைகேயி தன் கோரிக்கை கிறை வேறியச் சத்தோஷமடைவாளே. கெசலை தனது குமரனாகிய நான் மாண்புவிட்டுத் துறவி வேஷம் பூண்டு, தனது குமரானுக்கு இராசசியத்தை முடிவு பெறப்பெற்றுக்கொண்டகையேயினிடம், தாழ்த்து நிக்க வேண்டுமே.....ஐயோ, வக்ஷண, லீ செய் தது பெருகுற்றம். சீதையைத் தனியாக விட்டு விட்டு லீ வந்தாயே!

என்று பழிக்குங்கால் அவள்நிலை கோக்கிய இரக்கத் தினும் அவள் சொல் கோக்கிய கயப்பே கருத்தைச் சூழ்கின்றது. துயரப்படுவோர் தம் தலைமில் கைவைத் துப் புலம்புவது இயற்கை; எளிதும், வாடாநால் வழக்கில், இராமனே முதலாக யாவரும் கைகேசியின் தலையில் ஒருகை வைத்துப் புலம்பப்புகாதார் இல்லை.

வடநூல் இடிக்கு இங்குப் பாவம் இலக்குவனும் இராமன் வாயின் தப்பினால்லன். சீதையைத்

தனியேவிட்டு வந்ததற்க்கதன்மென்னக் கயுற்றதாரக் கும் இராமனுக்கு அமைதிக்கட்டுவான் துணிக் த இனையோன்—

நான் என்னில்தப்படி சீதையைத் தனியாக விட்டுவிட்டு வரவில்லை. அவன் என்னை வெரு கதோரமாகக் கடித்துப்பேசின வினதால் நான் தக்க ணிடம் வந்தேன். (நீன் ஆற்றலுப்பற்றி நான் எவ் வடிவவே தென்புந் தேருமல்) சீதை புத்திமயங்கி கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு என்னை கோக்கி—“லீ உன் தமையனார் இறந்துபோக என்னை அடைய வாம் என்ற கெட்டு எண்ணம் கொண்டிருக்கிறாய். அவர் துணைக்காகப் பெரும் கூச்சலிடவும் லீ அவ ரிடம் போகாமையால் லீ பாதனேடு சந்தேகம் பண் ணிக்கொண்டு இராமரைத் தொடர்ந்து வந்திருக் கின்றாய், நி மாறவேஷம் பூண்ட சத்தனா. எனக் காக இராமரைப் பின்பொடர்ந்து அவருடைய குறைகளைத் தெரிந்துகொள்கிறாய்; ஆகையாற்றின் லீ அவருக்கு உதவிசெய்யப் போகின்றாயில்லை” என்று இக்கொடிய மொழிகளைச் சொன்னார். இவ் வாறு சீதை சொல்ல நான் கோபத்தால் கண்கள் கிவட்கு உதகென் துடிக்க ஆசிரமத்தைவிட்டு ஒரு வந்தேன்.

என்று, சீதைசெய்த பிழையைச்சொல்லுந் திறத்தில்தானும் தகவும் மாளமும் மதியாமல் எரித்தோர லும், இராகவன், தன் இனையோன் நிலைகண்டு எள்ள எளவும் இனகாமல், எரியும் நெருப்பில் எண்ணெய் சொசிர்ததனை,

தம்பி, லீ அவளை விட்டு வந்தது குற்றம். அரக் கர்களால் என்னை வெல்லமுடியாதா என்பதை நன் றாக அறிந்திருத்தும் சீதை கோபமாகச்சொன்னது கேட்டு, லீ ஆச்சிரமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுவந்தாய். கோபத்தினால் அவன் சொன்னதைக் கேட்டு, அவ னைத் தனியாக விட்டுவந்ததைப்பற்றி உன்னிடத் தில் எனக்குத் திருப்தி இல்லை. சீதையின் சொல் வால் ஏவப்பட்டுச் சினங்கொண்டு நான் இட்ட கட்ட னையைக் காப்பாற்றாதது எவ்வகையானும் குற்றம்.

என்ப பழுக்கப் பழுக்கப் பேசிய கொற்றன், “மேன் மேற் பழுதுரைத்த லணீர் என்று புதிய வோர் அணி இலக்கணத்திற் சேர்க்கப்படுமாயின் அதற்கு இலக் கியமாய் நிற்கும் தாங்காட்டி விளக்குகின்றன. இதற் கெதிர், ‘சீதையை இழந்தானே தான்’ என இரா மன் கம்பர் ஞாலும் அஞ்சினா லாயினும், ‘தன் சொற் கட்டு சீதையைத் தனியேவிட்டு வரவதோ இவன்’, என அயிர்ந்தானாயினும், தம்பிழிலே இவைகளை நினைத் தானுதலின், ‘அழியாதவள்ள மழிவான்’ என்ற நிலை யிலும் ‘வந்தாய் திறத்தின் உளதன்று குற்றம்’ என அவனைப் பாராட்டி, ‘தந்தா குலத்தொடு உரைசெய் கையத திருமென்று தெளிவாய்’ எனத் தேற்றுவா னும் ஆயினான்.

பொதிகை நிகண்டு

(இரண்டாம் பகுதி)

[859-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

- 2079 வழிபாடு வணக்கமு மர்ச்சனையு மாறும்.
- 2080 வண்ணோர் பாட்டு வகையு மாறும்.
- 2081 வன்மையில் குதலு மிளகு மாறும்.
- 2082 வளைகை வளையுத் திசியுக்குச் சங்கும் முறையுமா வளையு மொழிய வாகும்.
- 2083 வள்ளிகை வளையுக் கூட்தும் வள்ளியும் வல்லிச் கொடியும் பூணும் பெண்ணும்.
- 2084 வன்பற் திரும்பும் வலியும் வாளும் வாளி னுறையுக் கூர்மையுக்குச் செறிவும் வாரகுட் செவியும் வழக்கினர் புலவர்.
- 2085 வளமை யுபகாரமும் கொடுப்பு மாட்சிமையும்.
- 2086 வன் வண்பாடும பதவியும் பண்டமும் வண்பு மெனவே வழக்கினர் புலவர்.

- 2087 வள்ளம் மரக்காணும் வட்டினும் வண்ணம்.
- 2088 வன்றாம் ஊனின் வகையும் பசுத்தகையும்.
- 2089 வழி துன்றலுக்கு சிறிது மறியாமையும் பயனில் கொள்ளும் பகர்த்தன் புலவர்.
- 2090 வள்ளி தீயும் கிளியுக்குச் சபிதையும் பிரிமு சாரியு மென்பே சினதே.
- 2091 வண்குடு காரிற் துறையு மிருதியும் காரி ரீரும் வண்புக்குச் சோலையும்.
- 2092 வாகு வண்பும் புறமு மாறும்.
- 2093 வாகை யொருமடப் பெயருக் தவக்களும் ஆள்வனை முதலாகுச் செய்கையு சாணும் கைவிலையு கல்விலையும் புதுமையும் சால்பு முதலாம் பண்பு மிகையும்.

- ஒழுக்க முதலாம் தலைமுறை துறையும் ஒருவர் நெருங்க வென்றி மிகுதியும்.
- 2094 வாக்கல் வளைதலும் கொள்ளு கிண்கலும்.
- 2095 வாசக் தூசும் புள்ளி னிரும்
- புள்ளி மணமு மிருப்பிட்டு மாசும்.
- 2096 வாசி யங்கியமும் குதிரையு மாசும்.
- 2097 வாஞ்சிதாழ் வாரமு மகிழ்ச்சியும் வீரப்பமும்.
- 2098 வாடை வடகாற்றும் கவையை காற்றும் மறுகுஞ் சிந்தாரும் வழங்கினர் புலவர்.
- 2099 வாணி பாரதியும் வார்த்தையும் பகழியும் கூட்டுமென வுரைத்தனர் புலவர்.
- 2100 வர்துவர் சுரிப்பாக ரும்பரிப் பாசரும்.
- 2101 வாதக் தற்கு முகையும் காற்றும்.
- 2102 வாமம் வளப்புக் குறையிடப் பாலும் ஒளியுக் தொடையு முரைத்தனர் புலவர்.
- 2103 வாமனக் குறும் மாதிர்த் தானையும் ஓர் து லுமென வுரைத்தனர் புலவர்.
- 2104 வாயில் காரணமும் துாரமும் புலனும் துறுக் திறவு கோயும் வாய்தலும்.
- 2105 வாய லசையு நுண்க்கரும் வாய்தலும்
- 2106 வாய்வரு வாயும் குழறு மிடமும் வாய்மையும் வாக்கும் வாய்த்தலும் வாயும்.
- 2107 வாரம் பங்கும் புனலின் கரையும் அன்புக் கடலும் மலேச்சாரலும் கிழமையும்.
- 2108 வாரி வெள்ளமும் கதவு அலும் மதினும் கடலும் வாய்தலு நீரும் வருவாயும் வழியும் பகுதியுக் கற்றும் மடையும் வீணவும் மாணசே சிடமும்.
- 2109 வாரகொன் ழுவு சீளமு சேர்மையும் விரித்தலும் கச்ச நீரும் வாரும்.
- 2110 வாரணம் கவசமும் கோழியுக் கக்கும் தத்தியும் பன்றியும் தடுத்தலும் கடலும் காரும் குடையும் புரையுமுன் மத்தமும்.
- 2111 வானுன மேற்கு நீரும் வானுதியும்.
- 2112 வாரசி மரையு கிரிப்பும் மாசும்.
- 2113 வாலே வெண்ணையு மிகுதியுக் தும்மையும் வாலும் வாலியு மிசனையு மாசும்.
- 2114 வாலி யாயுதலும் வாலியு மாசும்.
- 2115 வாவல் கடத்தலு கசையுக் தூரிஞ்சிலும்.
- 2116 வாழி வாரகொணு மிடக்கச்சொல்லு மாசும்.
- 2117 வாழ்த்து வாழ்த்தலு மாசிடக்க் சொல்லும்.
- 2118 வான்கர வானமும் ஒளியுக் கயிறும். கச்ச நீரும் சுழறினர் புலவர்.
- 2119 வானி யம்புக்கு கோணையுக் சுற்றோட்டமும்.
- 2120 வானம் விசம்பு மறையும் கனிபும் உலர்ந்த மாமும் ஓதினர் புலவர்.
- 2121 வானிமேற் கடடியுக் தறிவின் கொடியுக் சேனையு மெனவே செப்ப வாரும்.
- 2122 வான்கொன் ழும் மறையும் விண்ணும் பெருமையு நீரும் வலியு சீளமும்.

- 2123 ஞானவன் பிரமணுக் சேரனு மாசும்.
- 2124 விசம்பு மேசமுக் தறக்கமும் விண்ணும் திசையு மெனவே செப்பினர் புலவர்.
- 2125 விசால்வ் கடம்பு மிரு முசும்.
- 2126 விசயம் வென்றியுக் குரியன் வட்டமும் வெல்லமு மெனவே விளம்பினர் புலவர்.
- 2127 விடர்கா முகமும் தார்க்கமும் விடபும் தவத்தோ சிடமும் காணு மாசும்.
- 2128 விடை யெதிர் மொழியு மேறும் வீதித்தலும் ஏறு தலுமென வியப்பினர் புலவர்.
- 2129 விடபம் விடையு மிடப ராசியும் கிம்பு சியுமரக் கொம்பு மாசும்.
- 2130 விடக்க முகுந் கொடியுக் கொடுக்கையும் ஆண்மையு முசும் மறைந்தனர் புலவர்.
- 2131 விடலை பாலைத் தலைதலும் வீறலனும்.
- 2132 விடமொரு மாமுக் தேரு சூக்கும்.
- 2133 விண்ணு காசமு மேசமுக் தறக்கமும்.
- 2134 விண்ணு மாபாலும் வெறும் வேயுக் காற்று மேசமுக் சுழறினர் புலவர்.
- 2135 விதப்பு வலியு மதினும்பு மிகுதியுக் கம்பித் துமெனக் சுழறினர் புலவர்.
- 2136 விதவை கவன்சுழி மணிக்கு சேரந் கைமணி யுமெனக் சுழறினர் புலவர்.
- 2137 வித்தகர் கொல்லுற மாயரு மாசும்.
- 2138 விதிப்பு சூக்சுசுரு மிகுதியுக் கம்பமும்.
- 2139 விதியே குணமு மியபு மயனும் வினையு முமும் விளம்பினர் புலவர்.
- 2140 வித்தம் பொன்னும் பழித்தலு ஞானமும்.
- 2141 வித்யுட் பொதலும் விதமு மாசும்.
- 2142 வித்தம் வணசரும் செந்தி மாசும்.
- 2143 விபுலம் பெருமையும் விரியு மாசும்.
- 2144 விபுதர் முற்றத் தறத்தோரும் விண்ணவரும்.
- 2145 விபூதி குற்றமும் கொடுமையுக் தசையும் வெண்ணை ராருஞ் செல்லமும் புனலும் உச்சு மு மெனவே உரைத்தனர் புலவர்.
- 2146 விம்ம லொலித்தலு மேற்குதலு மாசும்.
- 2147 வியக்கொன் வோ முறையும் வில்லும்.
- 2148 வியப்புக் கிணக்குறிப்பு மதிரையு மாசும்.
- 2149 வியானம் பாம்பும் புலியும் வியாசும்.
- 2150 வியலையு வகலமும் காடுமேடும் பாடுமே மாகட்டும்மென வழங்கினர் புலவர்.
- 2151 வியாப்பு மேலும் பொருதலு மச்சும் செறிவு மெனவே செப்பினர் புலவர்.
- 2152 வியக்கொன் கோன் மேலுறு மாசும்.
- 2153 வினாயே மணமுக் சாத்தும் வித்தம் தூபமு மெனவே சொல்லினர் புலவர்.
- 2154 விரோதம் வேறு பாடு மிகுந் மயிருமெனவே வழங்கினர் புலவர்.
- 2155 விருத்தி தன்னுழியும் வளர்ச்சியு மாசும் விசிபொருளு மிவாபமும் விளம்பினர் புலவர்.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட அவர்களின்

டானிக்குகள் :	வைவங்கள்:
பாதமி லேகியம் ரூ. 3-0-0	சுத்தலு 6 அவன்சை ரூ. 1-0-0
ரதில்லப லேகியம் 2-0-0	அமிர் தாமலக " 0-12-0
மஹா திராக்ஷாதி லேகியம் 2-0-0	பிருகதாமலக " 0-12-0
குழந்தைகளுக்கு	
பூதீகர வல்லூரி யாத் திரை 0-4-0	ஸ்திரீகருக்கு
பால சஞ்சீவினி 1-4-0	ஸுதீதக் டானிக் 2-0-0
பால ஸுதீரா (டானிக்) 1-0-0	கர்ப்பாசய டானிக் 2-0-0
	பரஸவ லேகியம் 1-8-0

செய்யுள்
செய்யுள்
செய்யுள்

மடல்யாவனாசன மடலிருந்தாமலகருவல் காங்காஜி யாதத்திரை தயவுசெய்து கோலிகள் போலிகள் கவனித்து சமார்ப்பும். அதுபாரணம்-யாக்கேட (புலகத்த மெய்குறும்) I.D. 61.604கேட-டபி

செய்யுள்

செய்யுள்

செய்யுள்

[பஸ்புலகன் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸூடன் ஆட்கர் செய்யவும்.]

- 2156 வினையே சிக்கிரமும் வெளிமையும் வேண்டினும்.
- 2157 வீரணம் வீழ்தலு மூறும் விளம்புவர்.
- 2158 விரிவு விடபு மகலமும் மிரும்புவர்.
- 2159 விருத்தகு சற்றமும் விருகக் குறாமும்.
- 2160 விருத்தமேர் கவிதையும் வட்டமு மூப்பும்.
- 2161 விலங்குகால் விலங்கும் குறுக்கு மிருகமும்.
- 2162 விலங்குத வேசுவே விடுதலு நீங்கலும் எறிதலு மெனவே விசுத்தனர் புலவர்.
- 2163 வில்லெ யொளிபு மூலமும் விழமும்.
- 2164 வில்லே குழவர் வேடரும் வேந்தரும்.
- 2165 விலோதம் பென்மயிர்ச் சுருளும் பதாகையும்.
- 2166 விழமஞ் சிறப்புஞ் சீர்மையும் மிழமையும்.
- 2167 விழவு மிதன ராசியும் விழாவும்.
- 2168 விழைச்சப் புணர்வும இளையு மாறும்.

- 2169 விழைந்தோன் கொண்கலும் வேட்டோனு மாறும்.
- 2170 விழையு புணர்ச்சியும் காது மாறும்.
- 2171 விளரி யினமையும் யாழும் வேட்கையும் யாழினர்ப்பு மிருதியு மாறும்.
- 2172 விளவு கமரு விளாரமரு மாறும்.
- 2173 விளவு சாதலுக் கேடு மாறும்.
- 2174 விளக்கு விளக்கி னுளியும் ஒளியும்.
- 2175 விளரே கொழுப்பி மீளமையும் வெண்கலும்.
- 2176 விளையே யினமையும் புலரு மாறும்.
- 2177 விநலே வலியும் வென்றியு மாறும்.
- 2178 விநப்ப வெஞ்சுமருஞ் செறிவு மச்சமும் வண்மையும் பெருக்கமும் வென்றியு மாறும்.
- 2179 விழைக னைக்கரன் குறும் புத்தனும் அருகனு மெனவே வறைத்தனர் புலவர்.

வர்த்தமானம்

நாயின் பேரன்பு:—சிக்காகோ நகில் போலீஸ் இலாகாவைச் சார்ந்த துப்பறியும் நாயொன்றும் வேறொரு சிறு நாயும் அதிக அன்பு கொண்டிருந்தன. ஒரு நாள் போலீஸார் யோட்டாளில் அகப்பட்டு இறந்தது. மற்ற நாய் இறந்த நாயின் அருகிலேயே நெடு நேரம் காத்திருந்து சப்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன் துயரத்தைக்கண்ட ஒரு பெண்மணி அந்தச் சிறுநாயைத் தூக்கிக்கொண்டிதன் வீட்டிற்குச் சென்றது. ஆனால் அங்குக் கூட அந்த நாய் ஆகாரம் எதுவும் சாப்பிட மறுத்தது. கத்திக்கொண்டிருந்தது. யின் அது எப்படியோ தப்பித் தூக்கொண்டு துப்பறியும் நாய் இறந்த இடத்தேடிச் சென்றது. அதற்குள்ளாக இறந்த நாயைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். சிறு நாய் அதை அங்கு மிங்கும் தேடி அலைந்தது. இவ்வாறு பல தினங்களாக அந்த நாய் அதே இடத்தில் தேடி அலைந்து இறந்தது.

மாது தேக எடை அதிகரித்து வளருவதன் சில லாமல் வீசரமான அழகும் பெற்றவைகளுள்ளன. நாளுக்கு நாள் அவள் முகம் உருண்டை வடிவமாகவும் மேனி பளபளப்பாகவும் மாறி வருவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவள் இவ்விதம் தாங்க ஆரம்பிப்பதற்குச் சில வாரங்கள் முன்னிருந்து காலைமீல் வெகுநேரம் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருப்பதில்லை யாம். ஒரு நாள் காரியாலயத்திற்குச் சென்று வீடு திரும்புகையில் ராணியே உறங்கிவிட்டாள். அகலமாகத் தாக விழித்ததெழுந்து வீடு போய்ச் சேர்ந்தது முதல் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துகொண்டிருள். அமெரிக்காவில் இந் தூக்கக் கியாதி மிகவும் வியாபகமாயிருக்கின்ற தாம். ஒரு யூச்சி கடிப்பதால் இந்நோய் ஏற்படுகிற தெனக் கூறப்படுகின்றது. இதனால் இதுவரை அந்த தேசத்தில் 160 பேர் இறந்துகொண்டிருக்கின்றனர். பெட்ரீஷ யா மெக்வேயருக் கேற்பட்டுள்ள இந்த நோயின் சபாவம் அதிகசயமாகக் காண்கிறதாம்.

* * *
 பூணையைக் கடித்த எலி:—பர்மிக்கஹாமில் ஒரு வர் ஒரு எலியைப் பொறி வைத்துப் பிடித்தார். அந்த எலியின் வாலில் ஒரு கடிந்ததைக் கட்டி வெளியில் எடுத்து அவர் வீட்டில் வளர்ந்த பூணையிடும்கொண்டு போனார். எலியைக் கண்டதும் அந்தப் பூணை கத்தியதே ஒழிய எலியைப் பிடிக்கவில்லை. மெதுவாய் அப்பறும் சென்றது. எலியைப் பிடித்தவர் எலியைத் தூக்கிக் கொண்டபோய்ப் பூணையின் முன் விழத்தினார். அப் பொழுதும் அந்தப் பூணை எலியைக் கடிக்கவில்லை. எலிதான் பூணையிது பாய்ந்து பூணையின் முகத்தைக் கடித்தது. பூணை பயந்து ஒட்டும் எடுத்தது.

* * *
 நெடுந் தூக்கம்:—அமெரிக்காவில் பெட்ரீசியா மெக்வேயர் என்ற ஊரில் வயதள்ள ஒரு மாது சென்ற இரண்டு வருஷங்களாக ஓயாது தூக்கிக்கொண்டிருக்கிறாள். இவளுக்கு ஆரஞ்சு ரசம், கோழி முட்டைகள், பால் முதலியன பலவாக்காரமாக ஆகாரமாகும்படி உட்செலுத்தப்படுகின்றன. இவற்றை உண்டு அம்

அமிர்தசாகரம்

தேசபலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ஞாபக சக்தியையும், தாது புஷ்டியையும் கொடுப்பதில் எங்களுடைய ஆதங்க நிகர்ஹு மாத்திரைகள் அமிர்தசாகரம் போன்றவை.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்-1 ரூ. 1 0 0
 5 டப்ப்சன் ரூ. 4 0 0

குறும்! இன்ட்வாழ்க்கையாலடைத்த சக்தி குறும்!
 ஆதங்க சிக்ரஹு ஓனஷதாயும்,
 28, பிராட்வே, மதராஸ்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
 Head Office:
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
 7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed	...	Rs. 1,55,66,720
During 1932	Rs. 1,96,70,000
Out of a business of	...	received in proposals.

for the policyholder from an investment point of view.

Life Assurance is security for the policyholder and after him for his wife and children.

Claims paid over	...	Rs. 1,00,00,000
Total Assets exceed	...	Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—
 T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
 113, Armenian Street, Madras, Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS covered by NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd., NATIONAL INSURANCE BUILDING, 7, Council House Street, Calcutta

For Terms & Conditions apply to:—
 T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
 113, Armenian Street, Madras, Managers.